1994
OCTOBER
SPALIS
No. 8

SKAUTŲ AIDAS

SKAUTU AIDAS

USPAS 497-840

POSTMASTER; Send all address changes to
4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453

Second Class Postage paid at Chicago, IL

SKAUTU AIDAS
THE SCOUT'S ECHO

A Lithuanian youth magazine, published monthly except July and August by The Lithuanian Scouts Association. Not for profit Illinois Corporation.

Office of Publication
SKAUTU AIDAS
2345 West 56 Street
Chicago, IL 60636

Managing Editor
Albina Ramanauskiene
4613 W 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453

Oficialus LIETUVIŲ SKAUTŲ S-GOS organas
Įsteigtas 1923.III.15, Šiauliuose, Lietuvoje
Leidžia LSS TARYBOS PIRMIJA

Redaktorius
v.s. Antanas Saulaitis ir Pelėdų skiltis.
2345 West 56 Street
Chicago, IL 60636

Administratorė
v.s. Albina Ramanauskienė
4613 W. 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453

Prenumerata metams - $5.00
Garbės leidėjo prenumerata - $25.00
Garbės prenumerata - $10.00
Į Lietuvą - $10.00, oro paštu - $40.00
Prenumeratos kainos US doleriais

GARBĖS LKEIDĖJO PRENUMERATA

s. Gražina Talandienė, CA

GARBĖS PRENUMERATA

Matas Daukys, Dearborn Hts, MI
Algirdas Jurjonas, Chicago, IL

SKAUTŲ AIDĄ PARĖMĖ

Viktorija Beniotaitė, Canada - $25.00
Vincenta Plioplienė, Chicago, IL - 20.00
Elena Sakienė, Littleton, CO - $10.00
Aldona Grinienė, FL - $10.00

Mums rašo

Mielas redaktoriau ir sesės pelėdos, siunčiu pluoštą fotografijų. Mano pirmos nuotraukos tilpo Skautų Aide 1939 m. Tad tenka švęsti jubiliejų, net su prof. Vytautu Landsbergiu nusifotografuoti.

Budžiu. Jūsų Vladas Bacevičius

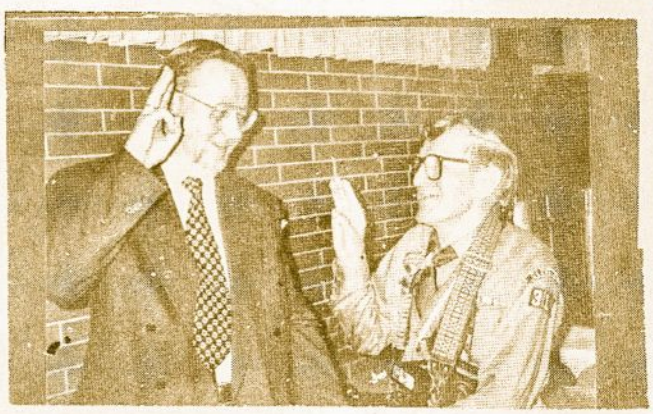

Oi, kaip man smagu su pelėdomis turėti ką bendro. Prisimenu vieną skautų stovyklą. Ėjau viena miške ir su tikra pelėda ant tako vedžiau pokalbį. Buvo man nuostabu. O dabar vėl "tikros" pelėdos. *Ignė*

2 Skautas/ė ištikimas/a Dievui ir Tėvynei

IŠTIKIMYBĖ

— siekia vis geriau pažinti ir mylėti Dievą.
— lojalus/i tikėjimui, kai sunku ar kiti pajuokia
— apsisprendžia sąmoningai siekti Kristaus tiesos.
— apsisprendžia sąmoningai vengti to, kas silpnina tikėjimą ar vertybių siekimą.
— žino, kad ištikimybė Dievui pasireiškia ne vien ėjimu į bažnyčią, bet kasdieniniuose pasirinkimuose.
— domisi savo tautine kilme
— apsisprendžia sąmoningai praktikuoti lietuviškus papročius.
— stengiasi gerinti lietuvių kalbą ir, kur galima, ją naudoti.
— aktyviai dalyvauja lietuvių ruošiamuose pobūviuose.

Auščiausia ištikimybė

Siekite pirma Dievo Karalystės ir Jo teisingumo (Mt 6,33)
Pasirink šiandieną, kam tu tarnausi (Joz 24,15)
(ištikimybė bus atlyginta) Būkite linksmi ir džiaukitės, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje (Mt 5,12)
(Būk ištikimas tam, kas esi) Tegul kiekvienas pasilieka toksai, koks buvo pašauktas (I Kor 7,20)

Pagalvok:

1. Ar pažįsti žmonių (dabar ar istorijoje), kurie pasižymi savo ištikimybe Dievui ir tautai.
2. Kada labiausiai patiri savyje kam nors ištikimybę? (pvz. šeimos naraiams, draugams, pasiryžimui)?
3. Kas stiprina ištikimybę Dievui? †ėvynei?
4. Kas silpnina ištikimybę Dievui? Tėvynei?
5. Esi krikščionis/ė. Ką tau reiškia sekti Kristumi?
6. Svarbu būti ištikimam/ai mažuose dalykuose, o ne vis laukti progų dideliems žygdarbiams (pvz. baigti mokyklą, užaugti...). Kodėl?
7. Kaip dalyvavimas lietuviškuose renginiuose ar organizacijose padeda išlaikyti ištikimybę Tautai? Ką esi gavęs/usi iš skautų/čių, ko nesi gavęs/usi ar patyręs/usi iš kitų kitur?
8. Ką darai, kai kas nors pajuokia ar nesupranta tavo apsisprendimo ir noro būti krikščioniu/e ar lietuviu/aite?

Apsisprendk:

Ką turėčiau ar galėčiau daryti, kad ištikimybė Dievui ir Tautai būtų aukščiau visko, nes tai padės man tapti tuo, kas jau esu — Dievo vaikas, lietuvis/aitė?

Pasimelsk:

Viešpatie Kristau, Tu buvai ištikimas savo Tėvui, Dievui ir savo tautai. Sustiprink manyje norą Tavimi sekti ir vis labiau tapti tuo paveikslu, kurį Tu jau esi man numatęs.

Lietuvoje kelios trečio skyriaus mokinės dalyvavo parapijos chore. Sužinojusi apie tai jų mokytoja jas išjuokė ir liepė joms giedoti prieš klasę. Mergaitės nesutiko. Pati mokytoja pradėjo giedoti, pasityčiodama iš giesmių. Po to ji tarė mergaitėm: "Gausite *'A'*, jei daugiau nelankysite bažnyčios". Bet mergaitės atsakė: "Geriau eisime į bažnyčią ir pažymius teisingu būdu užsitarnausime".

~ ~ ~

Lietuvoje devinto skyriaus mokinys Artūras tarnauja Mišiom. Jo mokytoja apkaltino jį veidmainyste. Berniukas atsakė, kad nėra veidmainis, ir sugrąžino komjaunuolio kortelę. Mokytoja kortelę kišo jam atgal į kišenę. Bet Artūras atsakė, kad tikintysis negali būti komjaunuolis, todėl nenori turėti kortelės. Mokytoja grasino jam psichoneurologine ligonine ir kad, kai būsiąs kareivis, jį nusiųs į tokią vietą, iš kurios jis gyvas neišeis. Bet Artūras atsakė, kad tikėjimo neatsižadės, visad lankysiąs Mišias ir nebeatsiimsiąs komjaunuolio kortelės.

vs Seselė Ignė

Piešinys vyr. sk. Snaigės Šileikienės

Lietuvos ... biblioteka

MŪSŲ MAŽOJI SESUO

Taip vadinosi viena iš nepamirštamųjų Antano Vaičiulaičio knygų apie Lietuvos vaikus laukų ir kaimo fone, šokinėjančius su ėriukais, ganančius bandas, sukančius švilpynes ir iškrečiančius maišą linksmų išdaigų. Tačiau ši knyga visa buvo skirta mergaitei. Mažai pupai su riesta nosiuke ir kietai supintomis kasiūkštėmis, kuri nuo pirmo iki paskutinio puslapio prašokinėjo pro visą prizmę būdingų mažos mergytės išgyvenimų tipingose situacijose. Čia ji stebėjo gamtą, draugavo su gyvuliais ir žmonėmis, juokėsi ir verkė, bijojo, džiaugėsi ir žaidė, visad pilna energijos ir nemeluoto nuoširdumo, tartum mažytis dinamas, kuris gamina šypsenas ir šviesą suaugusiųjų veidams.

Ir taip prisiminusi ją, negaliu užmiršti kitos mergytės — „raudonšlipsės" paukštytės. Iš tikrųjų, jos abi yra vienas ir tas pats mielas padarėlis, kuriam tetinka vienintelis tikras vardas — mūsų mažoji sesuo. Sakau, sesuo, ne sesė, nes mes turime priimt ją į savo širdis, kaip seserį, savo asmeniškos šeimos narį, tuo pačiu svarbų ir nepamainomą, ne vien tik kaip sesę, organizacijos narę, nedaug pažįstamą mergytę, su kuria žaidžiam iš pareigos ir kurią užmirštame tą patį momentą, kai jos neramios kojūkštės ištaukši gatvėn iš mūsų kambario.

O iš tikrųjų mažoji paukštytė yra įdomi, nuostabi ir nepamirštama. Jos išplėstos akys, kuriose sutelpa visas pasaulis, jos be atvangos plepančios lūpos, jos nenustygstančios kojos, vikrios rankos, jos nekalti pokštai, maži džiaugsmai ir mažos nelaimės, išreikštos nuoširdžiausio jausmo perteklium, yra pati vaikystė — mūsų visų taip greit pamirštama vaikystė, be kurios atminimų žmogus negali būti pilnas.

Šią vaikystę jau kėsinasi pavogti iš mažųjų „raudonšlipsių" triukšmingas didmiesčio gyvenimas ir dirbtinoji, galvotrūkčiais lekiančio, moderniojo žmogaus aplinka. Tų įnirtusių lenktynių, kuriose šių dienų žmogus, tarytum užpjūdytas žvėris, užsimerkęs išbėga pats iš savęs ir nesurandamai pasimeta, liūdniausi rezultatai, galbūt, yra vaikai neturėję vaikystės. Skaudu žiūrėti į dvylika mečius, kuriems modernusis pasaulis pavogė pasakų knygas, lėles ir, sudaužęs riterio bei švelniosios karalaitės pąveikslą, išstūmė į gatves pagerbiant naująjį pikto padaužos ar net kriminalisto idealą. Šio stabo blizgesiu apakintas, vaikas subręsta prievarta, tartum daigas pertręštoje dirvoje, tartum vai-

Sueigoje svogūnus sodina „Kernavės" tunto „Dubysos" draugovės paukštytės. Iš k. — Veronika Grybauskaitė, Tara Mikužytė ir Alina Meilytė.

Nuotr. Danos Mikužienės

sius po troškiais stiklais dirbtinių saulių šviesoje — be kvapo, be sulčių, be spalvos...

Toks vaikystės praradimas visu savo tamsumu gresia ne kažkokiems nežinomiems vaikams, bet — mūsų mažajai seseriai, kuri su tokiu entuziazmu dainuoja apie žvirblį, su tokiu įkarščiu mėto sviedinį, ir taip nuoširdžiai, prikandusi liežuvio galiuką, riša gerąjį mazgą. Jos atvirumas, jos nuoširdumas, jos pasakos ir lėlės, entuziazmas ir gerasis darbelis gali būti prarasta, jei tu, sese vadove, nepadėsi tai išlaikyti. Vaikystė, kaip krištolo indas, turi būti švelniai laikoma mylinčiose rankose. Tik ten ji bus saugi ir tik ten ji prisipildys gėrio, kuriuo vėliau gaivinsis jaunystė ir senatvė.

Kai sueigos metu į tave sužiūra blizgančių akučių poros giedriuose veideliuose, ar pagalvoji, kad už tą būrį esi atsakinga? Atsakinga ne vien tik už mazgus, kuriuos tavo paukštytės mokės arba nemokės surišti ir ne vien tik už išeitą programą? Ne. Tai nėra viskas. Tai tik rėmai. Ar pagalvoji, kad esi atsakinga už patį paveikslą, kuris yra gražesnis už tuos tapytus pasaulio meistrų ir kuris turi išlikti nesugadintas ir nepavogtas? Tu gali padėti jį saugot, miela, tą paveikslą — tavo mažosios sesers vaikystę.

Jaun. skautė yra tas daigas iš kurio išaugs graži gėlė. Yra sunku auginti pumpurą į žiedą, kada aplinkui tiek šalnos, tiek vėjų ir sausros, tačiau negalime nesistengti. Nes laikas bėga greit ir netrukus mažoji „raudonšlipsė" išaugs į jauną vadovę, kurios rankose bus lietuviškoji skautybė, ir į jauną moterį-mūsų didžiausiųjų vilčių išsipildymą — lietuviškos šeimos

motiną. Ir toji skautybė, ir toji šeima bus lietuviškos tiek, kiek lietuviška bus mūsų mažoji sesuo.

Todėl, miela sese, kada tik įžengi paukštyčių būrin— žaisk! Nebūk vien tik objektyvi instruktorė, duodanti trumpus nurodymus ir pasitraukianti už suaugusiojo sienų su nuoboduliu veide. Ne! žaisk kartu! Būk vaikas su vaikais, nes niekas taip nepatraukia, kaip nuoširdumas žaidime. Ir niekas taip neatidaro mažųjų širdžių, kaip nemeluotas domėjimasis jų problemomis. Pasaka, dainelė, ratelis ir sviedinys yra ištikimieji vaikystės sargai. Tebūna jie nuolatiniai nariai kiekvienoj jaun. skaučių draugovėje. Leiskim jiems veikti be kompromisų, nes kova už lietuvišką vaikystę yra pati svarbiausia ir pati sunkiausia. Su prarasta vaikyste žus mūsų mažoji sesuo, o su ja ir visos mūsų išlikimo viltys.

v.s. Nijolė Užubalienė

Jubiliejinės stovyklos jaunų šeimų pasto[illegible]je. Nuotr. J. Tamulaičio

PRISIMININAI IŠ JUBILIEJINĖS STOVYKLOS

Atrodo, tik vakar susirinkę lietuviai skautai ir skautės iš viso pasaulio į Jubiliejinę 75-ių metų sukakties stovyklą, kuri vyko Rake. Bet kai pasižiūri atgal, jau greit bus ir metai praėję. Skautai jau ruošiasi kitoms šios vasaros stovykloms. Nors laikas lekia, bet šilti ir gražūs prisiminimai lieka. Todėl noriu sugrįžti mintimis į Jubiliejinę stovyklą ir Jums papasakoti apie prityrusių skautų gyvenimą „Nuotykių" pastovyklėje.

Buvo šilta vasaros diena, net, sakyčiau, karšta. Danguje šypsodamasi kaitino vasaros saulė. Rako stovykloje knibždėte knibždėjo skautai ir skautės. Padėjęs savo daiktus į krūvą prie kitų skautų daiktų, nežinomais smėlėtų takelių labirintais pasileidau ieškoti prit. skautų pastovyklės. Pakeliui sutikau daug pažįstamų skautų, kuriuos buvo malonu vėl matyti. Suradau ir prit. skautų pastovyklę. Ji buvo įsikūrusi ant kalnelio tarp didelių medžių. Darbas jau virte virė. Visi statėsi palapines, tvarkė aplinką. Sutikau savo vadovą brolį Gintarą Plačą, broliškai pasikalbėję, nutarėme kur aš statysiu palapinę ir kas su manimi gyvens. Prie palapinei paskirtos vietos manęs jau laukė mano senas pažįstamas prit. skautas Rimas Avižienis iš Los Angeles, su kuriuo aš susipažinau 1992 m. Rambyno stovykloje. Pasisveikinę tuoj kibome į darbą. Nuvalę lapus ir šakas pastatėme palapinę. Darbus tęsėme iki pat vakaro, o vakare turėjome pirmą pastovyklės gairelės nuleidimą. Dariaus ir Girėno pastovyklės viršininkas brolis Gintautas Taoras mus visus pasveikino ir palinkėjo gerų ir saulėtų dienų prasidedančioje stovykloje. Viršininkui kalbant, virš mūsų praskrido būrys žąsų. Viršininkas, jas pamatęs, pasakė, kad tegul tos kanadietiškos žąsys atneša gražų ir gerą orą. Bet tikriausiai žąsys mūsų neišgirdo, nes labai dažnai lijo ir gero oro buvo ne per daugiausiai.

Sekantį rytą kiekviena skiltis turėjo išsirinkti savo skiltininką. Mūsų skilties skautai skiltininku išsirinko mane, o paskiltininku išsirinkau brolį Kazį Adomkaitį. Toliau tęsėme savo darbus: statėme skilčių virtuvinius įrengimus, nes kitą rytą turėjome patys pradėti gamintis maistą. Po pietų ėjome į Šv. Mišias. Po mišių toliau tęsėme savo darbus, o vakare vyko prit. skautų ir skaučių susipažinimo vakaras, per kurį žaidėme įvairius žaidimus. Sugrįžus į palapines pradėjo smarkiai lyti. Bet miegoti per lietų yra malonu

Išaušo rytas. Atsinešėme maistą iš virtuvės ir pradėjome ruošti pusryčius. Kepėme kiaušinienę. Visi dirbo su įdomumu, nes tai buvo pirmas kartas, bet kai visi truputį praalko belaukdami kol viskas išvirs, pradėjo valgyti tuos maisto produktus, kurių nereikėjo virti. Mano manymu per visą stovyklos laiką geriausias virėjas mano skiltyje buvo brolis Kristupas Matas. Jis ne tik gerai gamino maistą, bet ir iškepė skanų obuolinį pyragą, kurį nunešėme sesėms. Dalyvavome Tautoramoje, kurioje matėme daug įvairių, įdomių dalykų: pvz., kaip marginti margučius, daryti šiaudinukus, austi juostas ir daug kitų dalykų. Tautoramai pasibaigus, visi skiltininkai susirinkome prie vadovų palapinės aptarti pionerijos darbų. Mano skiltis ir kanadiečių skiltis pasirinkome statyti signalizacijos bokštą, o kitos dvi skiltys statė virvinį tiltą. Visą savaitę statėme bokštą ir jį galutinai užbaigėme rugpjūčio 6 d. Kai bokštas buvo paruoštas pakėlimui, mes pasikvietėme skautus vyčius į pagalbą ir jį iškėlėme. Tuojau visi norėjo į jį įlipti, tačiau vadovai leido lipti tik po kelis — saugumo sumetimais. Visi skautai dirbę prie bokšto labai džiaugėsi savo darbu

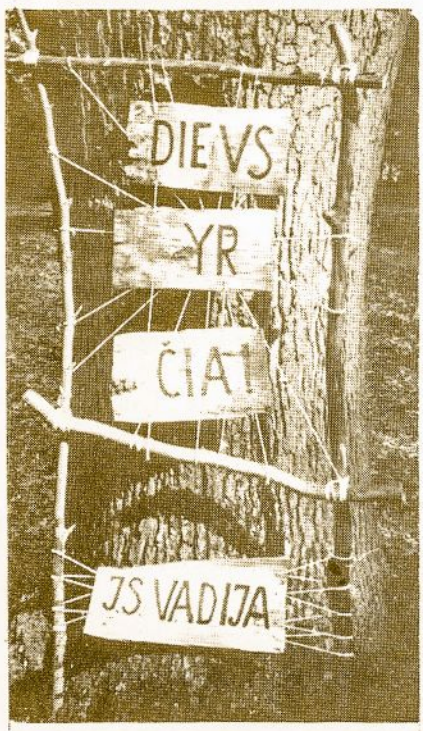

ir taip pat džiaugėsi, kad jo daugiau nebereikės statyti.

Prit. skautai ir skautės iškylavome prie Michigan ežero. Mūsų laimei žąsys atsiuntė labai gerą orą, todėl visi galėjome išsimaudyti ežere, o paskui mušėme tinklinio kamuolį. Kas norėjo, galėjo pagulėti ant smėlio ir pasikalbėti. Kiti ėjo pasivaikščioti palei vandenį. Per šią iškylą atlikome uždavinius pėdsekio ir gamtosaugos rinkėjo specialybėms.

Šeštadienį, rugpjūčio 5 d. jau nuo pat ryto pradėjome tvarkyti savo pastovyklę, nes laukėme svečių. Pavakaryje buvo didysis paradas. Visi turėjo susirinkti vėliavų aikštėje. Susirinko netoli 1000 skautų ir svečių. Parade labai įdomi buvo ūkio skyriaus rikiuotė. Jie buvo apsikarstę visokiausiais puodais, samčiais ir kitais ūkyje reikalingais daiktais. Tas visiems suteikė daug džiaugsmo. Vakare visi susirinkome prie bendro laužo, prie kurio vyko įdomūs pasirodymai: buvo dainuojamos įvairios dainos, vaidinami įdomūs vaidinimai. Įvairius pasirodymus atliko ne tik skautai, bet ir svečiai.

Sekmadienį įvyko iškilmingos Šv. Mišios, į kurias susirinko labai daug žmonių. Po mišių turėjome susitikimą — pasikalbėjimą su broliu Romu iš Kanados. Jis mums papasakojo apie miškų specialybių reikalavimus ir patarė, kaip reikia gerai pasiruošti žygiui, ką reikia svarbiausiai su savimi pasiimti. Vakare buvo šokiai, kurie tęsėsi labai ilgai. Šokiams grojo „Žaibo" orkestras iš Čikagos. Nors miegojome neilgai, kėlėmės anksti, pavalgėme ir pasiėmę reikalingus daiktus, bei maistą išsiruošėme dvidešimt keturių valandų žygiui. Kiekviena skiltis turėjo žemėlapį su skirtingomis nakvynės vietomis. Kai mano skiltis nužygiavo į žemėlapyje nurodytą vietą, visi kibome į darbą. Vieni statė pastogę, kiti rinko malkas laužui ir jį kūreno. Vakare pas mus apsilankė brolis Saulaitis. Jis mums papasakojo apie įvairias planetas ir žvaigždynus. Sužinojome labai daug. Broliui Saulaičiui išėjus, dar ilgai degė mūsų laužai ir dar ilgai kalbėjomės. Ryte likvidavome savo pastovyklę, taip, kad neliktų jokių žymių, jog čia kas buvo apsistojęs. Gavę leidimą iš vadovų, grįžome atgal į savo pastovyklę, kur pradėjome likvidavimo darbus. Iš pradžių likvidavome visus virtuvės įrengimus, o paskui ir pionerijos projektus. Buvo labai gaila ir liūdna griauti signalizacijos bokštą, prie kurio praleidome daugiau negu pusę stovyklos laiko, ir į kurį įdėjome tiek daug jėgų ir darbo. Tas mūsų bokštas būtų galėjęs stovėti nors vienerius metus — iki kitos stovyklos. Ir, tikrai, manau, kad jis nebūtų sugriuvęs. Griaunant bokštą mums į pagalbą buvo atėjusios kelios sesės. Jos gražiai suvyniojo virves, kuriomis mes buvome surišę bokštą. Labai ačiū sesėms už pagalbą. Vakare per paskutinį gairelės nuleidimą visiems skiltininkams buvo įteiktos knygutės apie stovyklavimą ir iškylavimą. Po gairelės nuleidimo sugrįžome atgal į savo pastovyklę, kur du nauji prityrę skautai davė įžodį. Pasveikinome naujus prit. skautus. Skautams, kurie išėjo kirvuko kursus, buvo įteikti kirvuko ženklai. Vakare įvyko paskutinis bendras laužas. Visi skautai laikė po mažą degančią žvakutę, kad niekad neužgęstų laužas širdyje ir kad draugystė ir toliau tęstųsi tarp skautų ir visus jungtų visur ir visada.

Štai ir atėjo paskutinė stovyklos diena. Kai kurie skautai jau anksti ryte išvažiavo į namus. Po pusryčių buvo paskutinis, liūdnas stovyklos uždarymas, po kurio visi skautai po truputį pradėjo išvažinėti į namus. Aš labai nenorėjau palikti stovyklos, atrodė visą gyvenimą galėčiau ten praleisti, ir išvažiavęs iš stovyklos, aš dar ilgai galvojau apie ją.

Bendrai paėmus, stovykla buvo nebloga. Stovykla būtų buvusi įdomesnė, jeigu mes būtume turėję daugiau laisvo laiko ir sportinių užsiėmimų. Bet gyvenimas „Nuotykių pastovyklėje" virte virė visą laiką. Nebuvo kada snausti. Ir visi prityrę skautai išsiskyrė laimingi ir su viltimi susitikti kitose stovyklose.

Brolis Saulius Dambauskas

Lietuva

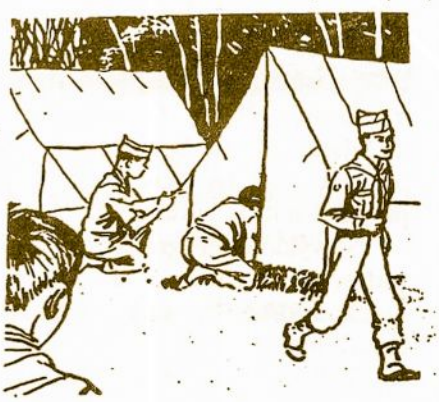

LIETUVA

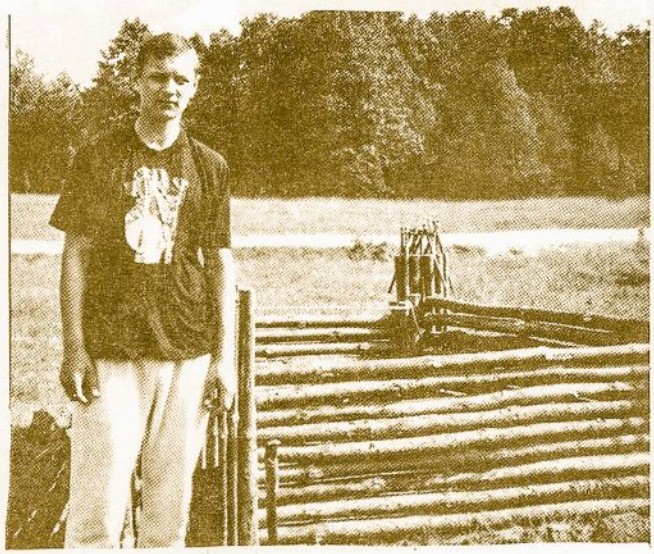

Nerijus Ramanauskas prie pilies maketo

PIETŲ LIETUVOS KRAŠTO STOVYKLA

Kaip jau tapo įprasta, kiekvieną vasarą Lietuvos skautus priglaudžia gamta. Šiemet jau penktąjį kartą Pietų Lietuvos krašto skautus sukvietė Dzūkijos miškai. Nuo birželio 22 iki 29-tos dienos Puvočių kaime netilo linksmi šūkiai ir skambios dainos. 105 stovyklautojai iš Vilniaus, Marijampolės, Kybartų, Varėnos, Seirijų ir Vilkaviškio jau pirmąją stovyklos dieną buvo įsikūrę ir apsipratę. Nors nuo stipraus vėjo lūžo medžiai, plyšo palapinės (tentai), bet į stovyklos atidarymo šventę visi susirinko linksmi ir žvalūs. „Stovyklą skelbiu atidarytą!“ — nuskambėjo stovyklos viršininko kun. Vido Strioko žodžiai, sugiedojus Lietuvos himną ir pakėlus vėliavą. O šaižus komendanto Rimo švilpuko garsas pranešė visiems, kad nuo šiol prasidės naujas gyvenimas.

Stovyklos programa, kurios sudarymui vadovavo s. Onutė Šarakauskaitė iš tiesų buvo įdomi ir turininga, todėl nei gana ankstyvas kėlimasis rytais (8 val.), nei įkyrūs uodai ir musės nesutrukdė broliams ir sesėms šauniai praleisti laiką. Skautai turėjo progą tobulėti fiziškai ir dvasiškai. Net nesąmoningai visi turėjo pasinerti į žilą senovę, prisiminti tuos laikus, kai broleliai juodbėrį žirgą balnojo, o sesutės skynė žalias rūteles. Pirmasis žingsnis buvo „Rasos“ arba Joninių šventė, kurios metu pašlovintas senovės lietuvių dievas Praamžis, pagarbintas miškų karalius ąžuolas, palydėta motulė saulė. Stengtasi laikytis visų tradicijų: kiekviena sesė turėjo ant galvos vainikėlį, kurį vėliau paleido upe plaukti; daugelis išsibūrė savo ateitį pas būrėją devynių žolynų pagalba, o didžiausią įspūdį paliko paparčio žiedo ieškojimas. Taip nuklydę į gražųjį tradicijų bei papročių pasaulį, nepastebėjo, kad jau kita diena artėja, atnešusi naujus darbus ir pasiruošimus. Tokia buvo išradingumo diena, kada iš visų pastovyklių suskambo kvietimai apsilankyti, pabandyti laimę ar išbandyti save. Visiems įstrigo atmintin žavūs čigonai, galėję atlikti pageidaujamas dainas, apsilankymas siaubo bei pasigražinimas kosmetikos kambariuo-

Kybartų skautai pilyje

se, o kas norėjo, galėjo paragauti ir dzūkiškų grybų. Šią dieną dar praskaidrino sesės Marytės Utz apsilankymas. Jos išmokytus žaidimus prisimins ir ateityje žais visi skautai. Praėjus visam šventės įkarščiui, brolis Benas pakvietė visus pašlovinti Viešpatį savo mintyse, pats atlikdamas nuostabias giesmes. Susikaupimas buvo reikalingas, nes kitą dieną visų laukė išbandymas. Ypač nelengva buvo keturiems skautams, kurie tą vakarą turėjo tapti prityrusiais skautais. Visa stovykla tuo metu aplankė nemažai žymių vietų: pabuvojo Liškiavos, Merkinės piliakalniuose, Druskininkuose.

Kitą dieną, po visų kelionių teko visiems pasimokyti įvairių darbelių: broliams drožinėti, sesėms austi. O vakare prie laužo sukvietė ir pirmą kartą prieš visus atsistojo jau prityrusiais tapę sesės Jolanta, Eglė, Vilma ir brolis Dainius. Linksmai padainavę ir pažaidę visi vėl pasinėrė į praeitį, nes kita diena buvo skirta pažintim su Lietuvos N muno pilimis. Kiekviena pastovyklė turėjo pastatyti pilį ir suvaidinti vaidinimėlį iš tos pilies gyvenimo. Pabuvoję kryžiuočiais, kunigaikščiais ar šiaip liaudies žmonėmis, visi kaip viesulas įsiaudrinę dalyvavo priešpaskutinės dienos sportinėse estafetėse, kurios vyko dviem etapais: mažesniems broliams ir sesėms ir dideliems. Visiems sekėsi gerai, bet laimėti visi negali, o ir pralaimėjusiems bus smagu prisiminti dubenio su vandeniu nešimą ant galvos, lipimą buomu ar persikėlimą per upę lynu. Taip pat smagiai visi prisimins vykusias futbolo varžybas, kuriose susitiko skautų rinktinė su Puvočių kaime atlikusiais praktiką studentais.

„Skautai — jėga!“ — tokiais šūkiais buvo palydimas stulbinantis rezultatas 8:3.

Tačiau, kad ir kaip smagu ir gera būtų, viskam ateina galas. Ir net jeigu daugelis tempė laiką, praleisdami visą paskutinę naktį prie laužo, ryte jau griovė palapines, krovėsi savo daiktus, ardė įrengimus. O per pietus vienas po kito išvažinėjo autobusai, nusiveždami didelio džiaugsmo ir gražių prisiminimų pripildytas širdis.

Belieka padėkoti visiems savo vadovams: stovyklos viršininkui kun. Vidui Striokui, komendantui Rimui, laužavedei Nomedai Bepirštytei, ūkio dalies vedėjai Marytei Tendzegolskienei, skautiškos programos vadovei s. Onutei Šarakauskaitei už triūsą, kantrybę ir ištvermę. Visi dar ilgai prisimins dienas, praleistas prie srauniojo Merkio, kupinas tyro juoko, gilaus susimąstymo ir kitų gražių valandų.

Galbūt stovykla būtų praėjusi su nemažomis problemomis, jei nebūtų žmonių, kurie sutiko padėti. Tad mes nuoširdžiai dėkojame monsinjorui Juozui Prunskiui už 1000 dolerių dovaną ir juos atvežusiam JS Antanui Gražuliui, sesei Marytei Utz, padovanojusiai 100 dolerių, o taip pat Brownie Troop 2680 iš Annan dalį Amerikos skautams už rožančius. Ačiū Jums visų skautų vardu.

5-osios Pietų Lietuvos krašto stovyklos įspūdžius aprašė **s. Vilma** iš Kybartų. 1994.07.06.

Mažeikių "Šatrijos Raganos" d-vės skautai nuoširdžiai dėkoja prelatui Juozui Prunskiui už suteiktą didelę materialinę paramą. Linkime Jums daug malonių ir gerų gyvenimo akimirkų.

Monsinjore, telydi Jus Dievo malonė už Jūsų gerą širdį.

Raudondvaryje lankėsi išeivijos jaunimas

Sekmadienio popietę, pagerbę Laisvės paminklą ir pasimeldę šv. Mišiose Šv. Arkangelo Mykolo bažnyčioje, Raudondvario pilies-dvaro rūmuose lankėsi VIII pasaulio lietuvių jaunimo kongreso dalyviai - jaunimas iš įvairiausių pasaulio kraštų. Svetingai juos priėmė miestelio "Nevėžio" draugovės skautai, aprodę rūmus, juose veikiančias ekspozicijas, savo būstinėje pavaišinę tauticčiais.

Ne vienas kongreso dalyvis pirmą kartą lankėsi Lietuvoje ir, kaip "Tėviškės žinioms" sakė svečias iš Kolumbijos Antanas Rico-Slotkus, įsivaizdavo ją mažų miestukų šalimi, apie kurią pasakojo seneliai.

Anot lietuvaičio iš Brazilijos Aleksandro Indriūno, kongresas jam patiko: daug keliavo, išvydo ne tik Lietuvos muziejus ir gamtą, bet ir pamatė, kaip tėvynėje gyvena lietuviai.

Mūsų pašnekovė Karla Stukaitė iš Buenos Airės (Argentina) neslėpė ir vieno į akis krituso blogo lietuvių bruožo.

- Lietuvos jaunimas per daug geria, - sakė ji.

- Ar tau patiko Kaunas? - paklausiau.

- Tris mėnesius gyvenau Vilniuje, o Kaune tebuvau tris kartus po pusę dienos, todėl šį miestą menkai tepažįstu. Žinau tik, kad Kaunas yra Kaunas.

Lietuvaičiai džiaugėsi, kad kongresas padėjo susipažinti su lietuviais iš viso pasaulio (dalyvavo netgi atstovas iš Karaliaučiaus krašto). Daugelis čia įsigijo naujų draugų ir visi, paklausti, ar patiko Raudondvario pilies-dvaro rūmai, sakė -taip.

Pasak bostonietės Naidos Šnipaitės, smagu, kad šįkart kongresas vyksta Lietuvoje, tačiau, jos manymu, nėra būtina, kad ateityje jie taip pat būtų rengiami čia.

- Kongresai gali vykti ir kitose valstybėse, - juk įdomu susipažinti ir su kitomis šalimis, jų žmonėmis, - atsisveikindama sakė pašnekovė.

Kongreso dalyviai, valandą paviešėję Raudondvaryje, išvyko aplankyti kitų Lietuvos vietovių. Po to daugumą kongreso dalyvių skris į studijų dienas Anglijoje.

Jonas PONIŠKAITIS

KAS NAUJO PAS RAUDONDVARIO SKAUTUS

● Dainų Šventės metu visi gyvenome pakilia nuotaika, nustūmę blogybes šalin ir džiaugdamiesi tuo, ką turime.

● Labai malonu buvo, kad teko susitikti su Čikagos skautais — Aru ir Audra Lintakais bei jų mažyte dukrele Rimute. Visi susipažinome, aprodėme jiems Raudondvario pilį, mūsų bustinę ir aplankėme Naujalio paminklą.

Paminklas buvo pastatytas š. m. gegužės mėn. Raudondvaris Naujalio gimtinė, ir paminklas stovi net toje vietoje, kur buvo jo gimtasis namas. Paminklo šventinimo iškilmėms buvo atvykęs vienintelis dar gyvas Naujalio sūnus padėkoti už tėvo pagerbimą. Mes padėjome gėlių prie paminklo, o skulptoriui Žukliui nupynėme vainiką.

● Liepos 17 d. mūsų Raudondvarį aplankė Jaunimo Kongreso dalyviai — 130 žmonių! Buvo labai smagu. Vaišinome juos sūriu ir uogų gaiva iš savo sodų.

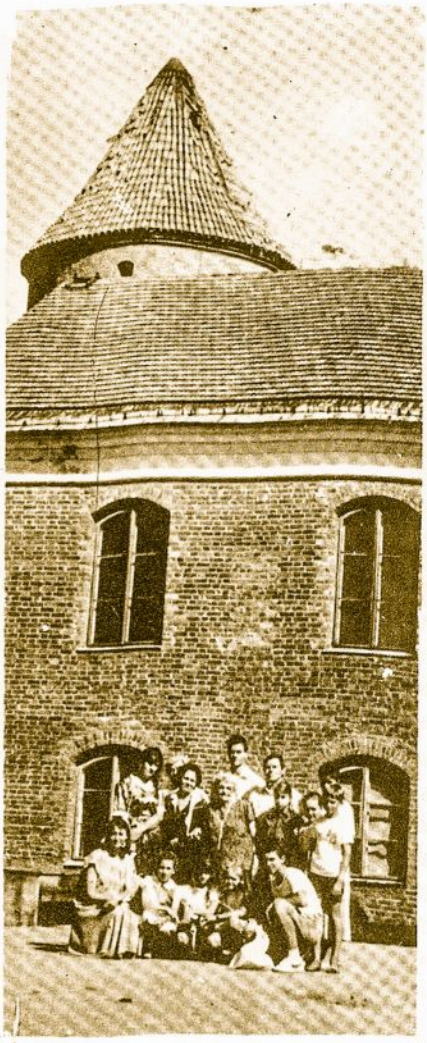

Raudondvario skautai prie pilies, kurioje turi savo būklą

Būsimieji Raudondvario skautai

Vilniaus „Birutės“ draugovės „Peliukų“ skilties įspūdžiai iš stovyklos

Vilniaus geležinkelio stoties peronas. Greitasis traukinys Vilnius-Druskininkai. Prie pirmojo vagono durų krūva daiktų: miegmaišiai, kuprinės, puodai, kibirai, samčiai ir, savaime aišku, krepšeliai su maisto produktais. Kas tai? Vilniaus „Birutės“ draugovės „Peliukų“ skiltis keliauja į Pietų Lietuvos krašto skautų stovyklą. Susikrovėme savo mantą į traukinį ir sudiev, tėveliai. Su mumis keliauja ir sesė Alina.

Pajudėjo traukinys, suskambėjo daina, mums pritarė traukinio ratai. Kelionė neprailgo. Ir štai, Marcinkonys. Mus pasitinka stovyklos viršininkas brolis kun. Vidmantas Striokas su transportu. Kuo greičiau iškrauname viską iš vagono ir, padedant broliui, patalpiname į mašiną, kuri gali lužti nuo svorio. O, mes — žygiuojame savo kojomis, kol mus vėl pasitinka brolis Vidas, sutalpina į mašiną ir nuveža į stovyklavietę. Mus pasitinka vasaros lietus ir sesės su broliais, kurie mums padėjo pastatyti palapines. Mat, mes „mažiukai“, tai esame dėkingi, kai mus pagloboja. Sesė Onutė Šarakauskaitė pavaišino pietumis. Ach, kaip skanu!

Pirma naktis stovykloje praėjo ramiai, be vilkų staugimo ir pelėdų ūkavimo. Sekanti diena mus pasitiko su uodais ir mašalais. Mes jiems labai patikome. Tik ir bando mus įgelti ir paragauti, ar esame skanūs. Patiko. Ir paliko savo pėdsakus mums ant rankų, kojų, veido, galvos, akių ir ausų. Bet, skautas kantrus!

Buvo daug visko. Rasos šventė, pionierija, susikaupimas, dainos, sportas, vaidinimai, pilių statymas, kryžiuočių ir lietuvių kova, laužai. Norime pasigirti, kad mūsų skilties brolis Sigitas buvo Vytauto vaidmenyje ir vadovavo lietuvių kovai. Už paėmimą Vytauto į nelaisvę buvo pažadėta išpirka. Tačiau kryžiuočiai jo nesugavo. Mes labai džiaugėmės. Kad mūsų Vytautas toks vikrus.

Kad ir labai nenorėjome, bet atėjo stovyklos iškilminga uždarymo diena. Išsirikiavome. Iškilmingai giedant Lietuvos himną, didžiuoju saliutu pagerbta, nuleidžiama trispalvė. Stovyklos vadovybė apdovanojo vadovus, seses ir brolius suvenyrais.

Vakare — laužas. Tarp medžių kabo didžiulis auksinis mėnulis, kaip užgavėnių blynas. Čia pat tarp medžių teka Merkys. O, virš laukų driekiasi laumės šydas. Kokia nuostabi ir graži mūsų Lietuvos gamta. Ir maži, ir dideli nesiruošia miegoti, nes dar daug dainų neišdainuota.

Laužas degdamas, aiškiai šviečia. Jo liepsna neša dangun mūsų mintis...

Išaušo paskutinis stovyklos rytas. Pradėjome ruoštis keliauti namo. Atsisveikinę su visais, padėkoję už vaišingumą ir bendravimą, vėl padedant broliui Vidmantui ir jo keturrarte pagelbininke, atsidūrėme Marcinkonių geležinkelio stotelėje.

Ir vėl daina, bildant traukinio ratams, grįžome namo — į Vilnių.

Buvo gera, smagu, gražu!

Marcinkonys-Vilnius
94.07.01

Irma Karužaitė
„Peliukų“ skilties
skiltininkė

STOVYKLA PRIE KAUNO MARIŲ

„Europos lietuvis“, liepos 23-29 d. laidoje rašo apie jūrų skautų stovyklą Lietuvoje. Straipsnelyje „Jūrų skautai vieningi“, papuoštame Algimanto Patašiaus nuotrauka, rašoma:

„Per patį liepos karštymetį Kapitoniškėse prie Kauno marių stovyklavo visos Lietuvos jūrų skautai, susirinkę čionai iš Kauno, Vilniaus ir kitų mūsų šalies vietų. 10 dienų jie uoliai krimto ir mažam, ir senam pravartų skautamokslį, praktikavosi laužo kulinarijos srity, statė skautiškos stovyklavietės statinius, valė mišką, dainavo ir krėtė pokštus prie bendro laužo, diskutavo, žaidė, rungtyniavo, klausėsi visko mačiusių svečių, mirko vandeny, irklais ir virvėmis trynė kietas nuospaudas ant delnų. Emocingą nuotykį, vertą skautybės pradininko lordo Baden-Powello išmonių, surengė Savanoriškos krašto apsaugos tarnybos kariškiai, susimokę su skautų vadovais: jie inscenizavo sovietinių desantininkų grupės antpuolį, užėmė stovyklą, suėmė vadovus, kuriems, žinoma, pavyko sveikiems pabėgti.

Kad tvirtėtų ir augtų mūsų jūrų skautija, Kapitoniškių stovykloje visi iki šiol pabiri vienetai nutarė susitelkti į vieningą savivaldžią jūrų skautų šaką Lietuvos skautų sąjungoje“.

IŠPRAEITIES

Prisimename mokytoją, jaunesniųjų skaučių vadovę v.s. VLADISLAVĄ ARMINAITĘ

Man nusišypsojo gyvenime laimė, kad „Saulės“ pradinėje mokykloje Kaune, Šančiuose, vedėjavo ir mano klasės mokytoja buvo, Šviesios atminties Vladislava Arminaitė. Mokytoja iš didžiosios raidės. Mokytoja, kuriai, dar esant gyvai, buvo galima pastatyti paminklą. Mokytoja — Šviesi asmenybė. Reikli ne tik perteikiant mokslo žinias, bet ir auklėjant. Viską pamatyti savo pastabia akimi. Užpildydavo mumyse tas spragas, kurias atsinešėme iš šeimų, ateidami į mokyklą. Mokytoja skiepijo mumyse meilę Tėvynei, mokydama Maironio eilių, aiškindama, kad lenkų okupuotame Vilniaus krašte vargsta mūsų sesės ir broliai. Mūsų pareiga padėti jiems moraliai ir dvasiniai. Mes, su vaikiška meile, rašydavome jiems laiškelius, ruošdavome savo rankdarbių ir skanėstų dovanėles didžiųjų švenčių proga. Siųsdavome knygas. Koks būdavo džiaugsmas, kai atkeliaudavo atsakymas lietuvių kalba, nors ir su klaidomis rašytas. Ant sąsiuvinių viršelių mes kasdien matydavome Maironio, Kudirkos, Basanavičiaus, Dariaus ir Girėno, Trakų, Gedimino pilių atvaizdus. Tai buvo žodinis ir vaizdinis auklėjimas.

Mokytoja mokė mus eiti dorybės, teisybės, meilės keliu, tarnaujant Dievui, Tėvynei ir Artimui. Kodėl šie trys žodžiai? Todėl, kad mokytoja buvo skautininkė, skaučių vadė. Žodis žodin atsimenu jos pasakytus žodžius: „Mokykitės, vaikai, mokykitės. Kitaip ateis svetimi, užkariaus mūsų kraštą, tada žinosite“. Deja... Jos žodžiai išsipildė. 1941 m. V.1 Komunistų šventės proga „Saulutės“ (V. Arminaitės) parašytą kalbą, kuri nepateko į enkavedistų rankas, pagarsino pogrindžio radijo siųstuvas.

Tačiau, mielai ir mylimai mokytojai teko patirti šalčiu dvelkiančių sienų artumą... Kodėl? Todėl, kad ji, kaip daugelis panašių mokytojų, buvo mūsų žibintais.

Kada mokytoja, berods 1939 m. buvo perkelta vadovauti didesnei naujai pradinei mokyklai Nr. 2 t.p. Kaune, Šančiuose, su ja koja kojon žygiavo t.p. skautininkė mokytoja Izabelė Jonaitienė, kuri dar tebegyvena JAV, Klivlendo mieste. (Skautiškos kelionės metu teko su ja susitikti ir pagyventi tais nuostabiais prisiminimais).

Beje, ir dirbdama bendravau su savo mylima mokytoja V. Arminaite, kuri mane paviliojo savo pavyzdžiu, nes žengiau jos pėdomis.

1966 m. Mokytoja s. Vladislava Arminaitė atgulė Amžinai Ramybei Kauno Petrašiūnų kapinėse.

Keletą minčių apie ją galima paskaityti ikikarinėje lietuviškoje enciklopedijoje.

Kad taip, bent po keletą tokių mokytojų kiekvienai mūsų mokyklai...

VSŠtabo jaun. skautų-čių skyrius 1935-6. Pirmoj eilėj Vl. Šimkus, vedėja V. Arminaitė, L. Žemgulienė; II — A. Nesavas, V. Palčiauskienė, P. Karalius.

Mokyt. V. Arminaitės buvusi mokinė, skautininkė Alina Dvoreckienė-Kviecinskaitė

Vilnius
1994.05.25

Medeinos 17-19
2022 Vilnius
tel. 47-52-53

TAU, VADOVE

SKAUTININKĖ-AS LIETUVIŠKOS IDEOLOGIJOS RĖMUOSE

Šiandien nusivilkau šilko rūbą ir apsivilkau skautiškąjį, kad atrodyčiau sesuo tarp brolių ir sesuo tarp seserų.

Taip nebūtų pasakiusi skautininkė, subrendusi ir skautavusi nepriklausomoje Lietuvoje.

Nuo pirmosios kapitono Petro Jurgelevičiaus-Jurgėlos įsteigtos skautų mišriosios skiltie 1918-ųjų metų spalio mėnesio 1-ą dieną Vilniuje, iki okupanto panaikintas LSS-os 1940 m. liepos mėnesį, skautininkė Lietuvoje buvo laisva savo krašto pilietė, jaunimo auklėtoja ir pasišventusi tarptautinių skautiškųjų idealų puoselėtoja.

Kai pažvelgiame mūsų sesių Vyriausiųjų Skautininkių, išėjusių į amžiniuosius sodus, biografijas, pastebime, kad pirmoji skaučių vadė Sofija Čiurlionienė buvo lietuvių kalbos lektorė Kauno universitete, v.s. Ksavera Žilinskienė — odontologijos daktarė, v.s. Dominika Kesiūnaitė — medicinos daktarė ir likusios trys — mokytojos: v.s. Juozė Vaičiūnienė, v.s. Lidija Čepienė ir v. s. Ona Zailskienė. Dvi iš minimų mokytojų žinomos ir literatūroje: Sofija Čiurlionienė — rašytoja, dramaturgė, klasikinių literatūros kūrinių vertėja į lietuvių kalbą, publicistė, — Juozė Vaičiūnienė — poetė.

Greta šių Vyriausiųjų Skautininkių, tais pačiais idealais vadovaudamosios, dirbo ir kitos skautininkės, dauguma mokytojos ir studentės.

Tai buvo šviesios lietuvės moterys, įaugusios visa savo buitimi į Lietuvos žemę, kurioje gyveno, dirbo ir skatino jaunesniąsias pamilti skautiškąjį pasaulį.

Šioms skautininkėms tautinių turtų netoli tereikėjo dairytis. Jos buvo čia pat, namie. Keli kilometrai dviračiu, ar pėsčia į sodžių ir ten, kaip pasaka, atsiverdavo tautinio kraičio skrynios — tautosaka ir tautodailė, o mieste — pasitikdavo senoji architektūra, istorija. Darbe, gi, ar tai buvo universitete ar mokykloj, — tautosakinį lobį, kaip aitvarai, sunešdavo patys mokiniai, nes ir jie buvo tos pačios tautos ainiai, tos pačios buities vaikai.

Skaitant apie lietuvių skaučių,-tų veiklą Lietuvoje „Lietuvių Skaučių Seserijos" ir mūsų skautijos pirmūno v.s. Petro Jurgėlos knygoje „Lietuviškoji Skautija", supranti, kokie individualūs, veiklūs ir pasišventę buvo mūsų skautininkai ir skautai, kokius kultūrinius, visuomeninius darbus dirbo, kaip už savo žemę ir tautą kovojo. Ir vienos, ir antros okupacijos metu skautai veikė pogrindyje, o grįžus raudonajam okupantui, daugelis, likusių Lietuvoje, paaukojo save partizano daliai ir žuvo tuose pačiuose kvepiančiuose miškuose, kuriuose anksčiau stovyklaudavo. Tik jų nebepapuošė laužų žiežirbos ir nepalydėjo skambios skautų dainos.

1945 metais, nutilus siaubingai karo audrai ir nugalėjusių politikų valia užrakinus vartus į tėvynę, pasitraukę į Vokietiją lietuviai susispietė į stovyklas. Jose tuoj pat atgijo kultūrinis gyvenimas. To gyvenimo plotmėje atgijo ir skautiškoji veikla.

Per ketverius metus skautininkai, nors praradę tėvynę, tebeturėjo spiečius lietuviškojo jaunimo, kuris juos mylėjo ir su jais mielai dirbo. Kai žmogus, būdamas svetur, beturi tik kampą su dovanai pridėtu sriubos samčiu, bet yra laisvas, kai jo nemasina turtas ir išlepimas, jis lengviau supranta kančią, džiaugsmą, blogį, gėrį ir greičiau palinksta aukštesnių idealų siekiams. Skautavimas tose, palyginus, sunkiose sąlygose buvo tyras, lietuviškas sąmoningumas stiprus ir visi tebekalbėjo gimtąja lietuvių kalba.

Persikėlus 1949-50-ais metais į svečias žemes, kuriose irgi manėme sustoti tik laikinai, skautininkė,-as ir vėl nenuleido rankų, kibo į darbą. Kaip įkaitinta geležis, panerta į šaltą vandenį tampa kietu kovos kardu, taip skautininkai tapo nelūžtančiais kardais kovoje už nutautėjimą, kovoje už gimtąją kalbą, kovoje už skautiškuosius idealus.

Skautininkų, subrendusių Lietuvoje, sutiktų išeivijoje,

akyse dar tebežibėjo Aušrinės ar Vakarės atšvaistai, lūpos — tebekalbėjo turtingąja lietuvių kalba, išmargįnta priežodžiais, patarlėmis, kartais mįslėmis. Visai neasimiliavę šioje ar kitoje išeivijos žemėje, jie liko tuo Vaivos burtu, ta pasakų senele, ta neišsemiama kraičio skrynia ir skautėms ir savo vaikams bei vaikaičiams. Jų reikėjo tik klausytis!

Lietuvoje gimusi, Europoje augusi, šiame užjūry subrendusi, išeivijos skautininkė buvo įdukrinta ir auklėta vyresnės Lietuvos skautininkės. Egzilės metams prailgstant, jos pareigos darėsi kaskart komplikuotesnės. Ji yra šeimos širdis, motina, religijos, lietuvių kalbos, tautinių papročių puoselėtoja ir sargė, dažnu atveju lįtuanistinės mokyklos mokytoja ir įvairių visuomeninių kultūrinių apraiškų dalyvė. Skautininkams teko irgi atsakinga dalis. Jei peržvelgsime šiandien lietuvių bendruomeninės veiklos darbuotojus, pastebėsime, neminint pavardžių, kad 75% jų yra skautininkai,-ės. Šiai grupei priklauso ir nemažai menininkų, rašytojų, poetų, žurnalistų, kunigų bei daktarų, kurie tebėra aktyvūs skautiškoje veikloje, ar skautavę jaunesniuose gyvenimo metuose. Tai yra gražus įrodymas, kokius žmones išauklėjo skautiškoji pasaulėžiūra.

Gyvenimas, tačiau, keičiasi. Žydų tauta iš Egipto keliavo į pažadėtą žemę 40 metų. Mūsų didysis egzodas irgi prasidėjo prieš 50 metų ir grįžimo į pažadėtą žemę dar nesimato. Žydų širdis buvo prislėgęs auksas, bet jie buvo visi kartu ir turėjo Mozę. Jų tauta gyva ir šiandien, po trijų tūkstančių metų. Mūsų širdis irgi pradeda slėgti auksas ir mes jau pradedame išsibarstyti besikeldami į užmiesčius, palikdami parapijas ir pagrindinius kultūrinius centrus, kuriems pasiekti reikia skirti vis daugiau ir daugiau laiko. Mes nesivadovaujame rašytojo Sloan Wilson patarimu: „Jei tu nori turėti laiko skaitymui ir rašymui,mūsų, atvejy — lietuviškai kultūrinei veiklai, turi leisti žolei kieme peraugti". Ar nepritrūksime energijos bet kokiai lietuviškai veiklai vardan puošnesnio gyvenimo? Likusiems lietuviškose salose kyla rūpestis ir praradimo baimė.

„Lietus yra našlaitis", — pasakė kartą nežinomas poetas. Šiandieninė skautininkė jaučiasi tarsi tas lietus, kuris krinta žemėn ir dingsta. Ar jis suvilgys žemę ir išaugins spalvingus pavasario žiedus, ar ji nuslydęs rudens lapais, taį gruodu ir tik ištirps saulėje?

Į tai galės atsakyti tik jauniausioji skautininkė, pasižadėjusi vakar, šiandien, ar pasižadėsianti rytoj. Ar ji bus tautai to olimpinio deglo nešėja, pilna entuziazmo, ryžto, ištvermingumo, tikslui paaukodama visas savo jėgas, ar ji, pakėlusi bures, išplauks į tarptautinius vandenynus? Šalti istorijos puslapiai byloja apie tautų svetur išnykimą trečioje kartoje, — ar mūsų trečioji karta pajėgs apsukti istorijos vežimo ratus?

Keliu šį klausimą galvodama apie dabartinę padėtį ir prisimindama Ebner — Echenbach teigimą: „Kai kuriuos vergus perka pinigais, kitus — pa~~yy~~rimais. Nesvarbu kuo perkama. Vergiška žymė yra ta, kad yra kaina ir už ją žmogų galima nupirkti. Laimingieji vergai yra atkakliausi laisvės priešai".

Kaip žydų tautai reikėjo Mozės, taip mums reikia pasišventusių žmonių ir sutartinio, atkaklaus darbo. Ateinančios skautininkės kelias bus dygus ir akmenuotas, bet ar buvo jis kitoks Vincui Kudirkai, Jonui Basanavičiui, Tumui Vaižgantui, Martynui Jankui? Sekime jais ir mūsų pirmaisiais Vyriausiais Skautininkais, kad nereiktų kam nors ateity pakartoti Sofoklio „Antigonės" karaliaus Kyro žodžius: „Išmintis ateina per vėlai. Ji ateina į tylumos dykumą".

RIMTESNĖ PAŽIŪRA Į ŠŪKĮ „DIEVUI, TĖVYNEI, ARTIMUI!"

Buvau įtaigota pasisakyti ir šia tema. Rimtesnė pažiūra? Kodėl?

Manau, kad gerbiamo Lietuvių Skaučių Seserijos kapeliono v. s. kunigo Juozo Vaišnio, SJ, paskaita „Skersinis mūsų sąjungos pjūvis" mums labai aiškiai išdėstė mūsų „negalavimus", tad, pasisakysiu tik šūkio prasmės atžvilgiu.

Skautybė nėra tas „didysis žaidimas", kaip kai kurie mėgsta sakyti. Žaidimas, mažesnis, ar didesnis, skautavime yra tik metodika, imliausia vaikui, ar jaunuoliui perduoti žinias, organizacijos idėjas. Skautybė yra ideologija. Nors Baden - Powell ir pradėjo dirbti su berniukais, ugdydamas juose atsakingumą, drąsą ir bendravimą su gamta, per 15-20 metų, padedant jo seseriai Agnes ir žmonai Olive, jis suformavo pilnutinę skautiškąją ideologiją viso pasaulio jaunuoliams ir suaugusiems, paremtą draugyste ir pagalba kitam.

— Dievui, tėvynei, artimui, — galima suprasti labai įvairiai: Dievui, žemei — gamtai, savo kraštui ir artimui; per gamtą Dievui ir žmogui; per Dievą — artimui ir gamtai, kraštui; per artimą — Dievui ir žemei.

Priežastis, saistanti šiuos tris simbolius yra tik viena vienintelė — meilė. Pagal žemiškosios žmogaus prigimties dėsnius yra natūralu vyrui mylėti moterį, moteriai — vyrą, tėvams vaikus, vaikams — tėvus, bet mylėti artimą tokį, kokiu jis yra — jau pareikalauja aukštesniosios žmogaus prigimties galių. Mylėti reikia išmokti. Tai yra viso gyvenimo uždavinys, kurį, pagal skautiškąją ideologiją, bandome kasdien geriau atlikti. Tokia meilė yra duodanti ir nieko nereikalaujanti atgal. Lengva yra duoti, kai turi per daug, bet pagal motiną Teresę iš Kalkutos: „Tu dar nepradėjai duoti, kol tau, atidavus, neskauda". Motiną Teresę daugelis laiko žeme vaikščiojančia šventąja, kurios dvasinio būvio retai kas gali pasiekti, bet „neteisinga idealizmą vaizduoti realizmo priešybe", — sako dr. Juozas Girnius. Jo žodžiais: „Idealizmas nėra aklumas tikrovei, o atvirumas idealui. Tai nusiteikimas ir nusistatymas vadovautis savo gyvenime idealais ir jiems nesuinteresuotai tarnauti". Skautiškoji ideologija sutramdo žemiškąją prigimtį, tobulina aukštesniąją ir augina evoliucijos būdu geresnį pasaulio žmogų. Šitokiai saviauklai ir jaunesniųjų auklėjimui reikalinga ir drausmė, duodama mums skautų įstatais, kurių vykdymui mes pasižadame. Tie įstatai irgi tarnauja meilei, paruošdami dirvą, kurioje ji gali augti.

Skautiškosios ideologijos tikslą geriausiai nusako pats skautybės įkūrėjas lordas Baden - Powell (1857-1941) savo žodyje skautų vadovams:

„Skautybės tikslas yra ugdyti sveikus, linksmus, pagalbinius abiejų lyčių piliečius; ištrinti siaurą savanaudiškumą: asmeninį, politinį, grupinį ir tautinį, ir vietoj savanaudiškumo ugdyti platesnę aukos ir tarnybos dvasią žmonių vienybės tikslams; ir taip išvystyti bendrą sugyvenimą ir bendradarbiavimą ne tik kiekviename krašte, bet ir tarp visų kraštų.

Patirtis įrodė, kad šį tikslą pasiekti nėra tuščias ar neįsivaizduotinas sapnas, o visiškai įmanoma galimybė, jei mes šiam tikslui dirbame".

* * *

Grįžus namo nusivilksiu skautiškąjį rūbą, apsivilksiu šilko, ir, išėjusi į gatvę, nebeatrodysiu kaip sesuo tarp brolių ir sesuo tarp seserų, bet po tuo šilku dėvėsiu (kartais gal ir kaip viduramzių vienuolis ašutinę) — skautiškąjį, nematomą, nežibantį, bet visada primenantį man — esu visada ir visur sesuo tarp brolių ir sesuo tarp seserų.

Savo linkėjimus būsimiems skautininkams noriu perduoti poeto Antano Jasmanto (Maceinos) eilėraščio „Pranašystė" žodžiais:

BUS, BUS mūsų žemėj vėliai
Bus pavasaris, ir vyturėliai
Nuo grumstelių suskardens.
Vėjo verpstės saulės gijom
Vėl priverps žiedų lelijom
Ant nudžiugusio vandens.

Paupiais palinkę karklai tiesis,
Irsis dangumi valtelės šviesios,
Irsis pūko ežeruos.
Sunkios gervės supsis ore,
O sodybos kaip altoriai
Aukso žvakėm sužėruos.

Bus, bus mūsų žemėj vėliai —
Mūsų kryžkelių rūpintojėliai
Vėliai bus pas mus svečiuos.

Irena B. K.

Čikagos skautininkių draugovės 1993 m. lapkričio mėn. trims narėms surengtose išleistuvėse. Priekyje į Lietuvą išvykti pasiryžusi vs Nina Norienė-Grigaliūnienė. Iš k. — į Floridą persikelianti Grasilija Meiluvienė, atsisveikinimą su sesėmis ruošusi Čikagos skautininkių draugovės draugininkė s. Aldona Palukaitienė ir Kalifornijon išvykstanti vs Bronė Variakojienė.

Nuotr. Jūratės Variakojienės

PRISIMINTAS VI TAUTINĖS . STOVYKLOS DAINOS AUTORIUS

Australijoje leidžiamo „Tėviškės aidų" savaitraščio gegužės 3 d. laidos „Iš mūsų parapijų" skyriuje , tarp kitų Melbourno lietuvių parapijos žinių, rašoma:

„Stasys Čižauskas ,Tėviškės aidų' bendradarbis, poetas, mūsų Parapijos mokyklos mokytojas, sukūręs ir LSS VI Tautinės stovyklos dainą, švenčiant LSS Jubiliejinius metus 1978 m. Gilwell Parke netoli Melbourno. Jis mirė 1981.4.24. Jo laidojimo dienos atminimui balandžio 27 d. buvo aukojamos šv. Mišios už jo vėlę mūsų Parapijos namų mažytėje Aušros Vartų koplytėlėje. Šv. Mišias užprašė Danutė Lynikienė su dukrelėmis Loreta ir Rita".

SKAUTININKŲ SUEIGA MELBOURNE

Melbourno Skautininkų Ramovės sueiga įvyko parapijos namuose Kensingtone, balandžio 29 d. Ramovės pirmininkė v.s. Jonė Žitkevičienė, visus pasveikinusi, pirmiausiai pakvietė malda prisiminti paskutiniais metais iškeliavusius į Amžinybę, tai v.s. Algį Karpavičių, mirusį 1993.3.5 ir ps. Leoną Baltrūną, mirusį 1993.4.20. Už juos visi sukalsukalbėjome „Viešpaties Angelas" maldą.

Pati pirmininkė J. Žitkevičienė, Ramovei vadovavusi jau ištisus vienuolika metų, pasiprašė atleidžiama iš pareigų, nes sveikata nebėra tokia stipri. Tad nauja pirmininke išrinkta vienbalsiai ps. Birutė Prašmutaitė. Rajono vadas s. Narcizas Ramanauskas nuoširdžiai padėkojo sesei Jonei už atliktas pareigas ir palinkėjo geros sėkmės naujai pirmininkei sesei Birutei.

Rajono vadas buvo nuvykęs į Adelaidę ir ten tarėsi su Vilniaus tunto vadovais. Po Lietuvių Dienų Adelaidėje, sausio pradžioje, netoli miesto kalnuose bus ruošiama Australijos Rajono stovykla, ją apžiūrėjo ir jau planuojama stovyklos programa ir jos vadovai.

Aptarus daug skautiškos veiklos galimybių ir pareigų, sueiga baigta tradicine giesme „Ateina naktis". Sekė kavutė, o kita sueiga numatyta birželio 17 d., penktadienį, išleistuvių proga mūsų buvusiam Rajono vadui j.v.s.fil. Vytautui Vaitkui, jam su žmona išsikeliant gyventi į Sydney.

PD
„Tėviškės Aidai"

SKAUTAMS ATIDUOTA STOVYKLAVIETĖ

Lietuvos jūrų skautijos stovykloje, Vilniuje, už Valakampių, viena buvusi pionierių stovykla buvo atiduota skautams. Joje Brolijos vadovai rengia stovyklas miesto vaikams. Nuo rugpjūčio 15 d. čia vyks brolių stovykla visiems Lietuvos skautams.

s. Algimantas Maikevičius

Garbės svečiai Los Angeles skautų,-čių Kaziuko mugėje. Iš k. — LS Brolijos Vyriausias skautininkas vs. fil. Albinas Sekas, Ramiojo vandenyno rajono vadė s. fil. Zita Černeckaitė-Rahbar, rajono dvasios vadovas kun. Aloyzas Volskis ir Akademinio Skautų sąjūdžio vadijos pirmininkas s. fil. Gediminas Leškys.

VEIDRODIS IR BEZDŽIONĖ

Bezdžionė, veidrody pamačius savo vaizdą,
Baksnoja tylomis čia Meškai koja:
„Žiūrėk, bičiule, — šnabžda, —
Kokia biauri baidyklė vapalioja!
Ir kaip ji šaipos, kraipos ir kokie jos šuoliai!
Iš apmaudo padvėsčiau,
Jei būčiau ir ašai tokia gražuolė.
O betgi pripažint turėčiau, —
Yra tokių ir mūsų nevalių,
Aš jas net pirštais suskaityt galiu“. —
„Užuot tau bičiules skaičiuoti, vargti,
Ar ne geriau, bičiule, į save pažvelgti?“ —
Atsakė jai Meška.
Meškos bet patarimas — tik tuščia šneka.

J.A. Krylovas verte Jonas Valaitis

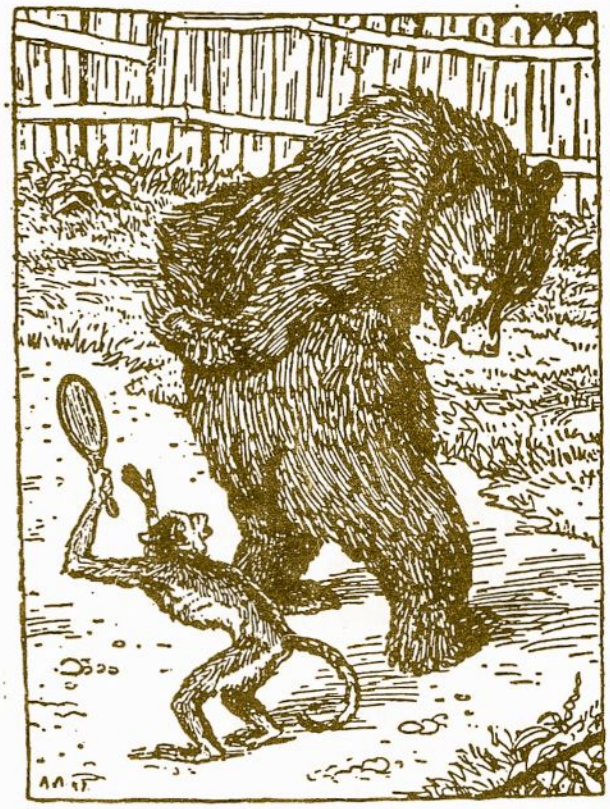

KĄ GALIU DUOTI SKAUTYBEI TAPDAMA VYRESNIĄJA SKAUTE

Tapdama vyresniąja skaute, aš tikiuosi padėti sesėms suprasti skautybės esmę ir padėti joms tapti plačiosios skautiškos šeimos dalimi.

Žvelgdama praeitin, matau, kad kiekviena vadovė — ar ji man asmeniškai patiko, ar ne, pasidalino su manim savo skautiškumu, kuris man padėjo suartėti su visais skautais ir skautėmis, įsigilinti ir perprasti skautybės esmę. Nors kartais nelengva būdavo suvokti kodėl broliai ir sesės kiekvienas yra individualiai skirtingas, kai visi savo gyvenimą grindžia tais pačiais įstatais. Aš norėčiau išmokyti skautes mylėti visus tokius, kokie jie iš tikrųjų yra. Jei kiekvieną žmogų mylėsime kaip Dievo dovaną, tai jau bus dovana mums patiems. Iš kiekvieno žmogaus pavyzdžio — gero ar blogo, galime sužinoti ką nors naujo apie save. Jei šį supratimą galėčiau įdiegti visoms jaunesnėms sesėms, man atrodo, kad visa skautiška šeima geriau tarpusavy sugyventų ir turbūt padidėtų. Ginčai ir pikti žodžiai nenuskriaudžia žmonių, ant kurių pykstame, bet tik parodo mūsų pačių menkumą. Kartais sunku suprasti žmones ir jų taisykles, bet mėginimas suprasti nesumažina mūsų pačių žmogiškumo.

Jei šią mintį galėčiau perduoti kitoms skautėms ir pati jos laikytis, manau, kad tai būtų didžiausia dovana, kurią galėčiau duoti skautybei ir sau pačiai.

Vida Urbaitė

KETURI ŽODŽIAI

Motutė — mieliausia.
Duonelė — skaniausia.
Saulutė — šviesiausia.
Tėvynė — brangiausia.
Motutė — mylėsiu.
Duonelę — auginsiu.
Brangesnę už saulę
Tėvynę aš ginsiu.

Juozas Nekrošius

DANIJOJE

Lietuvos "Skautų Aidė" Nr.2 telpa aprašymas apie lietuvių viešnagę Danijoje.

Pernai šioje šalyje vyko "Eurocamp'93 - stovykla, kurios devizas buvo "Rytai-Vakarai". Jos organizatoriai danai ne tik sudarė puikias sąlygas išklausyti įdomią programą, bet ir įspūdingai susipažinti su savo šalies skautų gyvenimu. Iš Lietuvos stovykloje dalyvavo 19 žmonių, iš jų net 11 pasiuntė Lietuvos harcerų sąjunga.

Broliui Mindaugui pirmąjį įspūdį paliko pakeliui matytas lenkų skautų centras Varšuvos senamiestyje. Prašmatnus pastatas, gerai įrengtas. Kad mums panašų kampą! Danijoje stovyklos programa buvo "stulbinančiai įdomi". Ji apėmė problemas nuo žemės kaip planetos išsaugojimo iki žmogaus teisės gyventi. Turininga buvo stovyklavimo programa: dviračiai, tinklinio varžybos su Danijos, Olandijos, Vokietijos skautais (jas lietuvaičiai laimėjo), kelionė baidarėmis, kurioje net anglės pripažino mūsiškius džentelmenais. Įspūdingas daniškas "Disneilendas", pagamintas iš Lego žaislų detalių, plaukiojimas valtele Kopenhagos kanalais.

Sesė Monika, **pavadinusi Daniją Lietuvos skautų svajonės kraštu, pabėrė įdomių ir vertingų pastebėjimų. Štai jie.**

- Kiekvienas tuntas Danijoje turi tėvų komitetą, kuris sprendžia tunto ūkinius, finansinius ir techninius klausimus.
- Tuntininką renka visi tunto nariai, kuriems yra 17 ir daugiau metų, o jaunesniems atstovauja tėvai.
- Danijos skautai prasimano įvairiausių būdų pinigams užsidirbti, pvz., susitaria su benzino kolonėle, kad 5% pinigų, uždirbtų už pavasario sezoną parduotą benziną, eina į tunto sąskaitą.
- Valstybė "pamyli" savo skautus. Už kiekvieną skautą per metus skiria apie 100 dolerių skautų organizacijai.
- Pinigai skiriami ne dangiškiems migdolams ar kitiems nežemiškiems dalykams. Organizacijos vadovybė, kurioje dirba nedidelis, tačiau apmokamų darbuotojų štabas, dieną naktį galvoja, kaip plėsti skautišką judėjimą ir pritraukti daugiau jaunimo. Galiu tvirtinti, kad tai jiems gerai pavyksta. Kaip gali nepavykti, jeigu dirba žmonės, kurie yra ne tik idealistai ir moka gražiai šnekėti, bet yra be to ir savo darbo profesionalai!
- Uniformos Danijoje labai brangios. Iliustracijai pasakysiu, kad skautiškas užsegamas sintetinis megztinis kainuoja apie 60 JAV dolerių. Aišku, žavu, kad skautiško ženkliuko patriotai gali nusipirkti su šiuo ženklu viską: pradedant uniforma ir skautiškais ženklais ir baigiant lagaminais, skarutėmis ir maudymosi kostiumėliais. Viskas brangu, bet jeigu gaminama, vadinasi, perka.
- Vadovams sukurtas tikras rojus. Per metus vyksta apie 40 pavadinimų kursų, kuriuos gali rinktis pagal įdomumą ir tunto poreikius. Galiu paminėti keletą kursų

pavadinimų: dainavimo, muzikos ir teatro (ten, beje ir gitarą gali išmokti groti), skautavimas miške be maisto, skautiški įrankiai miške, stovyklos organizavimas, menedžmentas, iškylavimas žiemą ir slidinėjimas ir t.t. Beje, šie kursai yra mokami, tačiau jeigu tuntas mato, kad jam trūksta vienos ar kitos srities vadovo, tuntas užmoka už kursus. Tuntai pinigus taupo, niekam nešvaisto, todėl taip gerai gyvena.

• Danijos skautų vadovai turi nuostabų vadovų rengimo centrą, kuris yra 20 metų nuo Baltijos kranto. Skautai nusipirko didelį žemės plotą, kuriame statybas pradėjo nuo būdelės įrankiams susidėti, o kadangi "apetitas auga bevalgant", dabar jau neapsiriboja ir keturiais namais. Juose įrengti miegamieji kambariai, užsiėmimų kambariai ir salės, valgykla, virtuvė ir t.t. Šio centro paskirtis - tarnauti vadovams. Ten yra visos galimybės skautų vadovams lavintis.

• Danijos skautai yra tikri gamtos draugai. Vadovų ruošimo centrui nusipirktų žemių teritorijai priklauso ir nemaža sala, kuria naudotis nemokamai davė retoms paukščių rūšims. Jie ten perisi ir džiaugiasi kartu su skautais.

• Sunku būtų pasakyti, ar Danijos skautai kuklūs. Jubiliejines Jamboree jie daro ne šimtams, o dešimtims tūkstančių žmonių. Kuklūs ne kuklūs, bet užtat labai svetingi. Kviečia visus atvykti į savo Jubiliejinę stovyklą. Ne išimtis ir Lietuvos skautai.

• Nemažai pasiekta ir tarptautinėje srityje. Skautai bendradarbiauja su besivystančiomis Afrikos šalimis, kur šviečia savo bendraamžius.

• Šv. Kalėdos tai ne tik šventė, bet ir darbymetis. Kiekvienais metais skautai išaugina nemažą skaičių kalėdinių eglučių, kurias po to pjauna ir parduoda žmonėms. Ir smagu, ir pelninga!

Aišku, dar galėčiau vardinti daugybę realių svajonių ir stebuklų, tačiau laikas pradėti jas čia įgyvendinti. tiesiog dabar neturiu laiko plepėti. Gal tik pridursiu, kad danai yra nuostabūs žmonės, tiesiog kaip lietuviai.

LSS VADOVU SUVAŽIAVIMAS TORONTO, KANADA

LSS vadovų,-ių suvažiavimo, š.m. spalio 22-23 d. vyksiančio Toronto, Kanadoje, rengimo komiteto posėdyje birželio 8 d. buvo išklausyti atliktų darbų pranešimai. Programos komisijos pirmininkė vs fil Rūta Žilinskienė supažindino su siūloma suvažiavimui programa, kuri turės būti pataisyta ir patvirtinta LS Brolijos ir LS Seserijos vyriausių skautininko,-ės. Tuntininkė s. V. Senkuvienė supažindino su numatytu susipažinimo šokių renginiu Lietuvių namuose. Susitarta su B. Staniuliene dėl pietų paruošimo prieš šokius ir su J. Gurkliene dėl vaišių Anapilyje. Šokių programoje sutiko dalyvauti „Sutartinė", o Mišių metu Lietuvos Kankinių šventovėje — muz. s. Dalia Viskontienė su jaunimo choru. Dėl nakvynių viešbučiuose rūpinasi ps. K. Dambaraitė Janowicz, o šeimose — s. V. Grybienė ir vs V. Skrinskas. Visi kiti ruošos darbai vyksta sklandžiai. Po daugelio metų Toronto skautija turės pakilų suvažiavimą, kuriame bus gera proga iškelti naujas veiklos gaires, peržiūrėti ateities rūpesčius skautavime. Bus įdomu išgirsti kitų vietovių veiklos pranešimus bei susipažinti su Seserijos ir Brolijos vadovais,-ėmis diskusijose.

MŪSŲ DIDŽIOJI ŠEIMA

„NERIJOS" TUNTO SESIŲ ĮSPŪDŽIAI STOVYKLOJE

Pirmoji diena stovykloje

Miesto aplinkoje skautaudamos „Nerijos" tunto sesės ilgesingai laukia vasaros stovyklos. Šįmet ilgiau teko laukti, nes stovyklavimą, dėl Lietuvoje vykusiose Dainų ir šokių šventėse bei Jaunimo kongrese dalyvauti turėjusių vadovų,-ių, stovyklą teko beveik mėnesį atidėti. Ilgai svajotoji diena pagaliau išaušo ir trečiadienį, rugpjūčio 3 d. „Aro" stovyklon Rake suvažiavo arti 200 skautų ir skaučių, jų tarpe ir 40 „Nerijos" tunto sesių. Visi džiaugėsi vėl sugrįžę pagyventi savo pamėgtoje stovyklavietėje.

Jūrų skaučių pastovyklėje, „Karaliaus Aro svajonės" pavadintoje, seses pasitiko viršininkė Tallat-Kelpšaitė, pavaduotoja — j.ps. Taiyda Rudaitytė, komendantė — vair. Karina Turnerytė; ūdryčių, jūrų jaunių ir jūrų skaučių vadovės: vyr. valt. Rima Pauliūtė, j.ps. Virginija Rimeikienė, vyr. valt. Rasa Grigaliūnaitė, vyr. valt. Daina Ancevičiūtė; iškylų vadovė — j.s. Vija Paulienė; administratorė — j.s. Vilytė Lendraitienė.

Stovyklautojų kantrybę ir patvarumą išbandyti bandė įkyrus lietutis, bet sesės tik šypsosi puošdamos palapines ir stovyklavietę. Skautės nenustoja vilties, kad saulutė vėl pasirodys ir bus galima pradėti vykdyti jūrinę stovyklos programą. Ežero pakrantės uosto komendantas, j.vs. Antanas Levanas, pavaduotoja vyr. valt. Laima Pauliūtė kartu su instruktorėmis — gintarėmis kandidatėmis Daina Kazlauskaite ir Žibute Radžiūte patenkintos gerai paruošusios laivus ir vandens užsiėmimus ūdrytėms, jūrų jaunėms ir jūrų skautėms. Numatytos iškylos kanojomis, burlaivių regatos, vandens olimpiada ir Jūros diena.

„Nerijos" sesių „Karaliaus Aro svajonės" pastovyklės pastogė papuošta j.vs. L. Kupcikevičiaus ir j.vs. A. Levano iš medžio/virvės paruoštais įstatų plakatais ir a.a. brolio Aro Rimavičiaus prisiminimais. Sesės dažnai prisimena brolio Aro šypseną ir visada gerą jo nuotaiką. Visos stovyklautojos draugiškos, stengiasi padėti viena kitai ir vykdyti skaučių įstatus. „Karaliaus Aro svajonių" pastovyklės sesės prisimena Čikagoje likusius tėvelius, šeimų narius, draugus ir visiems siunčia geriausius linkėjimus.

Jūros diena

Gražų rugpjūčio 7 d. sekmadienio rytą „Aro" stovykloje buvo švenčiama Jūros diena. Šįmetines iškilmes ypatingai jautriai išgyvenome, nes jose buvo gyvai prisimintas pernai

CHICAGO

gruodžio mėn. iš mūsų tarpo netikėtai amžinybėn išėjęs visų mūsų mylimas brolis jps Aras Rimavičius. Jo vardu pavadinta ir šios vasaros mūsų stovykla.

Brolis Aras Rimavičius nuo pat mažų dienų dalyvaudavo Jūros dienos iškilmėse, o subrendęs pavyzdingu vadovu ir pats yra toms iškilmėms vadovavęs.

Jūros dieną švęsti prie ežero susirinko visi stovyklautojai,-os. Dalyvavo ir a.a. Aro tėveliai Antanas ir Irena Rimavičiais bei jo sesutė Mirga. Šv. Mišias aukojo stovyklos kapelionas kun. Jonas Duoba, MIC.

Po Mišių, komendantui Aidui Palubinskui komanduojant, pakrantėje išsirikuoja visi broliai ir sesės. Visiems gerbiant, ūdryčių įžodį davė Aida Žygaitė; jūrų jaunių įžodį — Rasa Dovilaitė, Indrė Noreikaitė, Vilija Pauliūtė, Aušra Pumputytė, Ainis Ovsiankinas, Gytis Ovsiankinas ir Artūras Kavaliauskas. Jūrų skaučių įžodį davė Laura Jokūbauskaitė ir Kristina Jonušaitė; jūrų skautų įžodį — Ar rius Paulius, Tomas Šata Adomas Tautkus.

Skautus ir skautes sveikin LSS Tarybos Pirmijos pirm. vs fil Kęstutis Ječius, LSS Brolijos jūsų skautų skyriaus vedėjas jvs dr. Algis Paulius ir „Karaliaus Aro svajonės" pastovyklės viršininkė jps Rasa Tallat-Kelpšaitė.

Iškilmes baigėme žuvusių ir mirusių brolių ir sesių įspūdingu pagerbimu, į ežero gelmes nuleisdami gėlėmis papuoštą ąžuolo lapų vainiką. Vainiką gabenantį burlaivį lydėjo brolių ir sesių irkluojamos kanojos.

Sesė Vylytė

AUSTRALIA

Stovyklos vadovybės pasirodymas

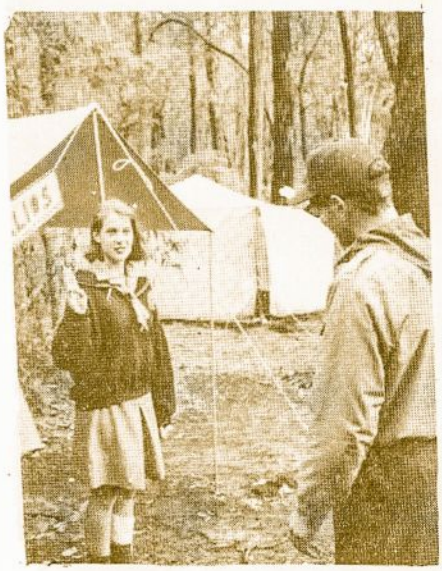

Skautė Daiva Statkutė prieš inspekciją

Vilkiukai ir paukštytės su vadovais: D. Tamašauskaitė, J. Lukaitis, O. Prašmutienė, B. Kymantienė

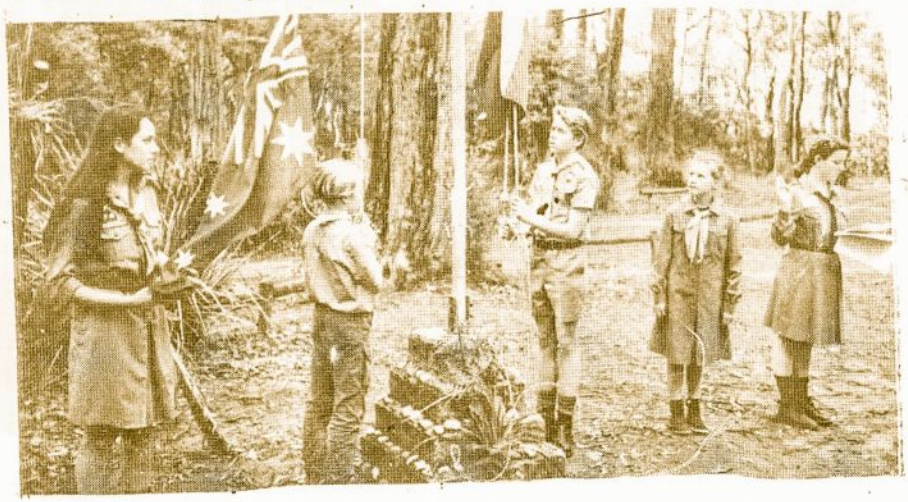

AUSTRALIJA

CLEVELAND

SUEIGA GIRAITĖJE

Foto V. Bacevičius

Pirmadienį Clevelando skautės ir skautai paprastai turi sueigas DM parapijoje. Tačiau birželio 6 d. pavakarį Neringos ir Pilėnų tuntų sueiga buvo gamtoje – N. Chagrin draustinėje, Paupio Giraitėje (River Grove). Suvažiavo pusšimtis skautiškojo jaunimo bei tėvų ir svečių. Miela buvo stebėti, kaip jaunosios sesutės ir broliukai sueigos pradžioje raportavo vadovams apie atvykusius vienetus. Nuaidėjo giraitėje Tautos himnas. Prie Neringos tunto vėliavos skautės įžodį davė – Nida Degėsytė ir Saulutė Tamošiūnaitė, o Viktutė Stungytė davė jaunesn. skautės įžodį. Tradicinius kaklaryšio mazgelius joms rišo vadovės ir tėveliai. Išgirdome eilę Neringos tunto įsakymų apie skaučių pažangą – išlaikytus patyrimo laipsnius, užsitarnautas specialybes. Dabar sulaukėme tokių specialisčių – pirmosios pagalbos tiekėjų, siuvėjų, dailininkių, astronomių, sportininkių ir čiuožėjos.

Skautybės vadovių laipteliais pradėjo kopti Aušrinės dr-vės skautės – Venta Civinskaitė, Laura Rukšėnaitė ir Veronika Taraškaitė, kurios buvo pakeltos į paskiltininkės laipsnį. Jų draugininkė ps. Virginija Juodišiūtė – Rubinski šį pavasarį Šv. Jurgio dieną buvo pakelta į skautininkės laipsnį. Įsakymuose atžymėtos sesės buvo pasveikintos, apdovanotos gėlėmis ir dovanėlėmis.

Jaunasis Belzinskas labai nori įsijungti į linksmų skautų būrelį.

Pasikeitimai vienetų vadovių tarpe: vyresn. skautei Vidai Glinka pasitraukus iš pareigų, vyresniųjų skaučių Gabijos dr-vės draugininke paskirta vyresn. skautė Aurelija Jucaitienė. Psktn. Aida Bublytė pasitraukė iš Lieps-

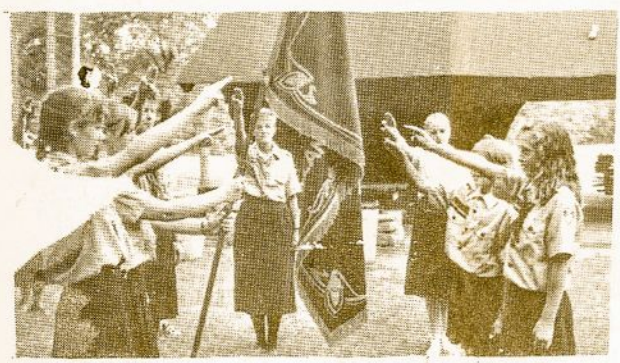

S. Tamošiūnaitė ir N. Degesytė duoda skautės įžodį

Raportas vadovei. v.sk. K. Vedegytė raportuoja ps. I. Civinskienei

nelių draugininkės pareigų. Sesėms Aidai ir Vidai pareikšta nuoširdi padėka...

Vakarui artėjant, dar buvo skirtas pusvalandis skautiškam lauželiui, kurį pravedė sesė Virginija. Skambėjo giraitės viršūnėmis skautiškos dainos ir šūkiai, visi stebėjo spontaniškai paruoštus vaidinimėlius. Lauželis užbaigtas, visiems rankomis susiėmus, tradicine – Ateina naktis...

Skautės ir skautai yra gamtos draugai. Šį kartą ir gamtos atstovai – meškėnai subėgo iš giraitės pažiūrėti ką tas žmonių atžalynas veikia jų giraitėje. Dėkui Neringos ir Pilėnų tuntų vadovams už jų pasišventimą lietuviškai skautybei. Linkime tuntams sekmės šios vasaros stovyklose. *Ger.J.*

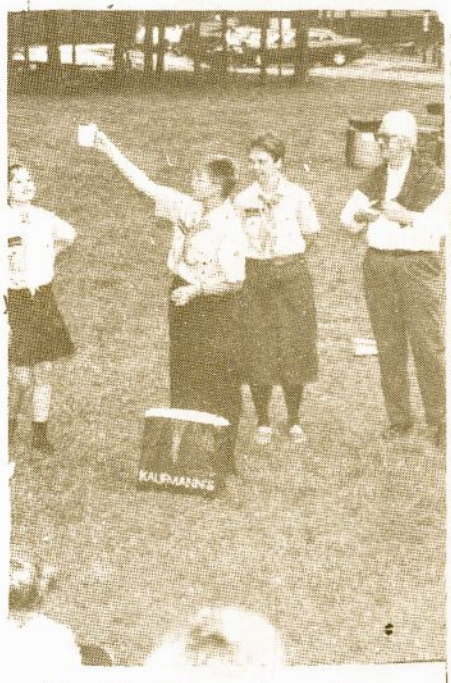

Sesė Virginija parodo magiją

Neringos tunto atžalynas

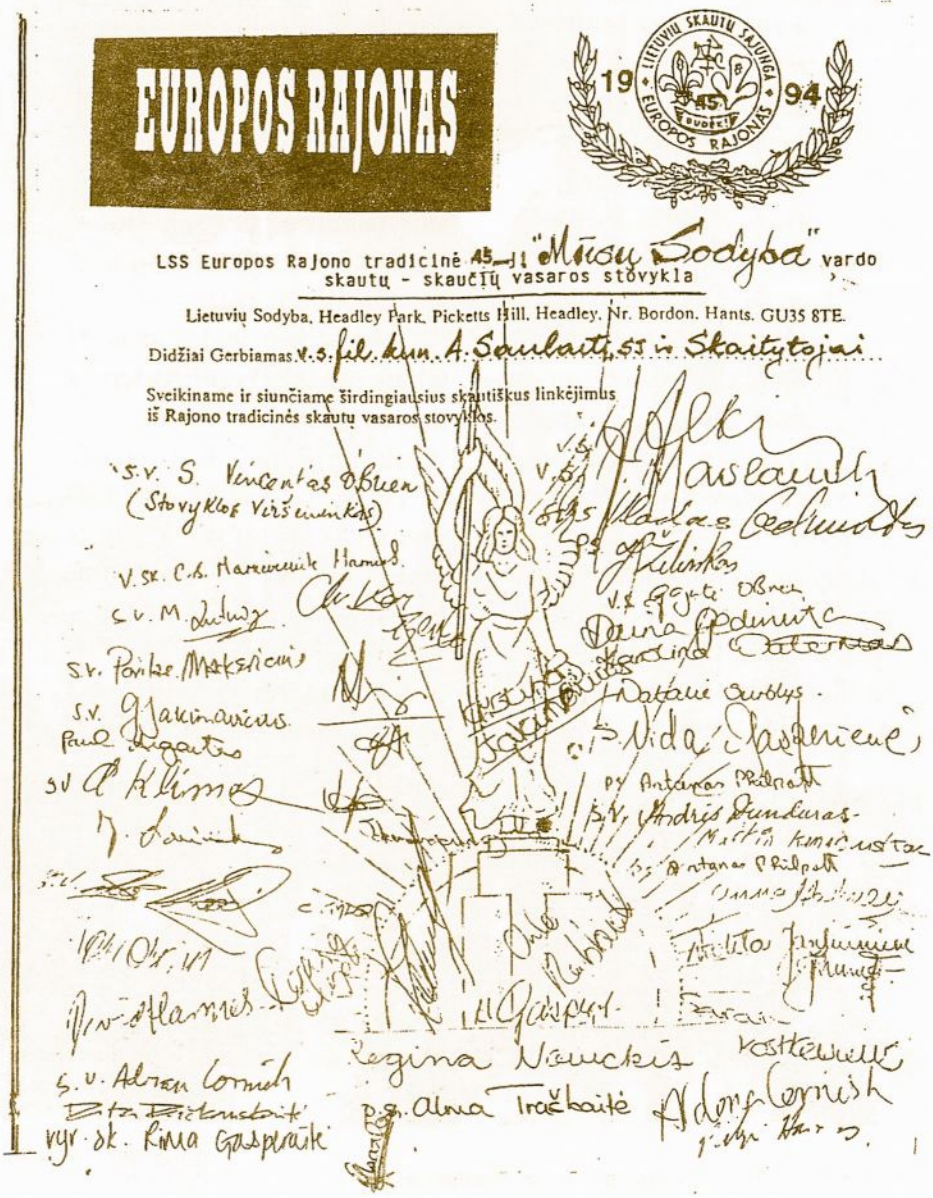

NEW - YORK ir NEW - JERSEY

SKAUTŲ VYČIŲ KANDIDATŲ BŪRELIS

1994 m. žiemos metu susidarė grupė s.v. kandidatų gyvenančių New Jersey, New York ir Connecticut valstijose. Jie pasiryžo bent kas mėnesį susirinkti sueigoms ir atlikti visus skautų vyčių kandidatavimo reikalavimus. Tai —

Linas Černauskas, Woodhaven, N.Y.

Saulius Dambauskas, Parlin, N.J.

Darius Penikas, E. Norwich, N.Y.

Matas Pintsch, W. Milford, N.J.

Arvidas Remėza, Manhasset, N.Y.

Rytas Stankūnas, Cos Cob, CT.

Būtų prisidėję dar du šiuo metu toliau išvykę, tai Deivis Bork (Ispanija), ir Antanas Garbauskas (SUNY - Buffalo), bet jiems tikrai nėra įmanoma sueigose bei kituose užsiėmimuose dalyvauti.

Šešetukas sueigoms rinkosi pas v.s. fil. Kazį Matonį (Ocean, N.J.). Toliausiai atvykti buvo Rytui Stankūnui — maždaug 125 mylios. Jis atvykdavo penktadienį į N.Y., nes dalyvaudavo tautinių šokių grupės repeticijose. Pernakvojęs pas draugą atvykdavo į sueigą. Kitiems buvo kiek arčiau; tarp 50 ir 100 mylių. Tik Sauliui D. buvo labai arti — 25 mylios.

Sueigų pradžia buvo 11 val. ryto. Uniformuoti kandidatai, nors ir anksčiau atvykę, per duris įeidavo 10:59 val. ryto. Labai vykusiai pademonstruodavo punktualumą. Sueigos tęsdavosi arti 2 val. (su trumpa pertrauka).

Tarp svarbesnių programos punktų buvo žodinis pristatymas laisvos temos; pvz. — Žymūs lietuviai, tautinės šventės. Lietuvos istoriją pakartojome sekančiai — kiekvienas pasirinko apibūdinti o svarbesnius įvykius iš kurio nors šimtmečio. Rašytoms temoms pasirinkta: „Skautijos vaidmuo visuomenėje", „Skurdas", „Narkotikai", ir „Daugiau dėmesio programai gamtoje". Dvi temos dar teberašomos. Pristačius/perskaičius savo temą, sekė trumpos diskusijos, kodėl ši tema pasirinkta, kur medžiaga rasta ir t.t.

Rugpjūčio 20-21 d. būrelio nariai iškylavo Catskill kalnuose, N.Y. valstijoje. Laukiamas trumpas iškylos aprašymas.

Kandidatų ruoša artėja prie pabaigos. Reikia pasveikinti šių jaunuolių ryžtą, gana sunkiose sąlygose (atstumas/laikas) susirinkti ir artėti prie užsibrėžto tikslo.

New Yorko ir New Jersey dalis skautų vyčių kandidatų su savo vadovu. Iš k. — Rytas Stankūnas, Linas Černauskas, vs. Kazys Matonis — vadovas, Darius Penikas ir Matas Pintsch.
Nuotr. G. Matonienės

CHICAGO

STOVYKLA „ARAS" RAKO ĄŽUOLYNE

Čikagos skautai ir skautės vėl suvažiavo Rako ąžuolynan savo metinei stovyklai. Vėl atgijo užžėlę miško takeliai, o į paukštelių čiulbesį įsipynė sesių ir brolių balsai, jų skambios dainos...

Liepos 3 d. atvykę skautai ir vadovai skubiai griebėsi įsikūrimo darbų, nes padangę aptraukę pilki debesys grasino lietumi. Ne visi suspėjo laiku įsirengti palapines ir buvo lietaus gerai išmaudyti. Naktis buvo labai nerami ir smarkus lietus sugriovė porą palapinių ir gerokai išprausė tokiam „malonumui" nepasiruošusius jų gyventojus. Buvo proga tapti „jūros skautais" ir pamilti „jūras".

Lietui liovusis, stovyklautojai išsidžiovino ir baigė tvarkyti savo pastovykles — stovyklavimas grįžo numatyton tvarkon. Kasdien kėlėmės anksti, valgėme šeimininkių paruoštą maistingą ir skanų valgį, meldėmės, gilinome ir praktiškai pritaikėme skautamokslio žinias, iškylavome, plaukiojome baidarėmis, o vakarais susėdę prie laužų dainavome.

„Aro" stovyklos pakraštyje buvo įsikūrusios „Ąžuolo" ir „Gintaro" vadovų,-ių mokyklos, kuriose 22 kursantams kursus pravedė vs Gilanda Matonienė, vs Kazys Matonis ir jų talkininkai.

Stovyklaujančius nustebino gerai organizuota jaunų šeimų pastovyklė. Savo drausme ir žygiavimu jie stebino ir veteranus stovyklautojus. Jų pasirodymai prie laužų buvo gražiai ir įdomiai pravedami. Kitos pastovyklės taip pat stengėsi kuo gražiau ir įdomiau įvesti ir išvesti savo narius iš bendrų gairės nuleidimo iškilmių.

Šeštadienio pavakare, nuleidus stovyklos gairę, buvo pagerbtas pernai gruodžio pabaigoje tragiškai Karibų jūroje žuvęs jūrų budys jps. Aras Rimavičius ir į šį jo prisiminimą atvykę Aro tėvai ir sesutė Mirga. Stovykla buvo pavadinta a.a. Aro Rimavičiaus vardu, prisiminimui jo dalyvavimo ir vadovavimo daugelyje praėjusių stovyklų. Į gairės nuleidimą atsilankė LSS Tarybos Pirmijos pirmininkas vs. fil. Kęstutis Ječius, LSS Brolijos jūrų skautų skyriaus vedėjas jvs fil dr. Algis Paulius, „Aušros Vartų" tunto tuntininkė ps Renata Borucki, „Nerijos" tun-to tuntininkė js Vija Paulienė ir „Kernavės" tunto tuntininkei atstovaujanti Gailė Butts.

Gražų sekmadienio rytą visi stovyklautojai susirinko prie ežero, kur šv. Mišias aukojo stovyklos kapelionas kun. Jonas Duoba, MIC, pirmą kartą stovyklaująs šioje stovykloje. Jūros dienos iškilmes pravedė jūrų budys v.v. Aidas Palubinskas. A.a. Arą Rimavičių ir visus mirusius brolius ir seses pagerbiant, ežero viduryje į gelmes buvo nuleistas vainikas. Vainiką gabenęs burlaivis buvo lydimas sesių ir brolių garbės regatos. Nuo kranto stebint vaizdas buvo įspūdingas.

Beveik kasdien vyko iškylos. Įdomiausios buvo iškylos baidarėmis su vienos nakties pernakvojimu prie netoliese esančio ežero. Nebuvo užmirštas ir sportas į kurį įsijungė nemažas būrys sporto entuziastų. Tradicinė sporto diena stovykloje buvo smagi ir sėkminga.

Šioje stovykloje skautai ir skautės kasdien vieną valgį gaminosi patys. Gamindamiesi įrodė, kad galėtų patys išsimaitinti ir be modernių virtuvių, ar virėjų.

Vakaronių metu buvo atskiri ir bendri laužai. Laužų pasirodymai įvairūs ir dauguma gana aukšto lygio. Buvo daug dainuojama, nes skautai ir skautės kasdien mokėsi dainavimo. Kaip visada, dainavime ir pasirodymuose pirmavo sesės. Nors praeityje turėta laužavedžių kursai, bet broliai silpnai buvo atstovaujami laužų pasirodymuose.

Šįmet oras buvo labai nepastovus. Dangus apsitraukęs debesimis negailėjo neprašomo lietaus. Buvo ir gerokai šaltų naktų. Todėl ypač džiaugėmės saulėtomis dienomis; visų nuotaika pakildavo ir kartu su sese Julija galėjome sakyti: „Leiskit mums gamtoj gyventi ir džiaugtis su paukšteliais ir daina".

Stovyklos pasisekimas priklauso ne vien nuo vyriausių stovyklos vadovų, bet nuo draugininkų, laivų vadų, skiltininkų, o svarbiausiai — nuo pačių stovyklautojų nusiteikimo stovyklos programos vykdymui. Norintieji pakilti į aukštesnio patyrimo laipsnius, turėjo tam užtenkamai galimybių, tik gaila, kad kai kurie stigo noro. Vyriausios šeimininkės pareigas ėjo Daina Dumbrienė.

vs fil A. Paužuolis

LSS TARYBOS PIRMIJOS PRANEŠIMAI

Trečiame LSS tarybos posėdyje buvo patvirtina tarybos Pirmija. Formalumai užtruko daugiau dviejų mėnesių. Per tą laiką Pirmija turėjo tris korespondencinius posėdžius ir vieną pasitarimą, kuriuose buvo išdiskutuoti įvairūs veiklos reikalai, pravesti pakėlimai ir apdovanojimai. Į aukštesnius vyresniškumo laipsnius pakelti ir garbės ženklais apdovanoti šie asmenys:

Padėkos ordinu su rėmėjo kaspinu: Lietuvos ambasadorius prie Jungtinių Tautų Anicetas Simutis.

Padėkos ordinu: v.s. fil. dr. kun. Pranas Dauknys ir v.s. Henrikas Antanaitis. Abu Australijoje.

Į skautininkės laipsnį pakeltos:

ps. Renata Ramanauskaitė Borucki,Čikaga

ps. Gailė Anužytė Dėdinienė, Detroitas

ps. Birutė Prašmutaitė, Australija

ps. Virginija Juodišiūtė Rubinski, Clevelandas

ps. Dalia Trakienė, Čikaga

Į paskautininkės lpsn. pakeltos:

v.sk. vsl. Vida Brazaitytė, Čikaga

v.sk. vsl Ona Prašmutienė, Australija

v.sk. vsl. Kristė Jankutė Zamborienė, Detroitas.

Visas pakeltąsias į aukštesnius vyresniškumo laipsnius ir apdovanotus garbės ženklais sveikiname. Linkime ištvermingo ir kūrybingo skautavimo.

PAKĖLIMAI IR APDOVANOJIMAI

Pagal LSS nuostatus, į skautininkų laipsnius keliama du kartus metuose — balandžio 23 ir lapkričio 1 d. Apdovanojimai vykdomi Vasario 16 proga. Visais apdovanojimų ir pakėlimų reikalais rūpinasi v.s. Marytė Utz. Visi pristatymai pakėlimui v.s. Marytės Utz rankose turi būti iki spalio 17 d. Galite siųsti FAX — (708) 423-8497.

Primenama, kad su pristatymais pakėlimui ir apdovanojimams esate prašomi pridėti ‚Asmens žinių lapą', kuris turi būti pilnai užpildytas su tiksliomis pareigų, apdovanojimų bei pakėlimų datomis. **Įsidėmėtina,** kad pagal LSS Garbės ženklų nuostatus: ,,garbės ženklu galima apdovanoti ne anksčiau, kaip po dviejų metų nuo paskutinio apdovanojimo, išskyrus Gyvybės gelbėjimo kryžių". Apdovanoti aukštesniais garbės ženklais į skautininkų laipsnius keliami tik po dviejų metų.

NARIO MOKĖSTIS

Ankstyvesnioji Pirmija patvirtino naujus Brolijos ir Seserijos narių mokesčius, į kuriuos yra įtraukta ir „Skautų aido" prenumerata. Tie nario mokesčiai įsigalioja nuo 1994 metų rudens. ASS nario mokestis nebuvo pakeistas. Visais nario mokesčio reikalais piamasi į atitinkamos ša vadijas.

v.s. Antanas Jarūnas ragina visus LSS narius nedelsiant susimokėti savo nario mokestį. Nario mokestis mokamas per vienetus ar vadijas. Tad visi pavieniai ar vieniši LSS nariai yra kviečiami nelaukti kitų rinkimų.

LIETUVIŠKOSIOS SKAUTYBĖS FONDAS

LSS Pirmijos antrame korespondenciniame posėdyje buvo patvirtinta LSF valdyba. Pirmininkas v.s. fil. Petras Molis: vicepirm. — v.s. Mykolas Banevičius; iždininkas v.s.fil. Kostas Nenortas; sekretorė v.s. Saulė Šatienė; nariai — v.s. Česlovas Kiliulis, s. fil. Danutė Marcinkevičiūtė ir s. fil. Julius Špakevičius. Su energingu pirmininku LSF vėl smagiai juda.

Paskutiniaisiais metais LSF buvo visų kiek primirštas ir aukos sumažėjo. Kviečiame visus Tarybos narius ir LSS vadovus skirti daugiau dėmesio LS fondui, daugiau jį garsinti LSS ir visuomenės tarpe. LSF palūkanos padeda išlaikyti LSS veiklą.

LIETUVOS SKAUTAMS REMTI KASA

Ši kasa tebeegzistuoja. Kasos vedėja yra ps. Danutė Kazakaitienė. Į šią kasą aukos priimamos. Kasa yra LSS Tarybos pirmininko žinioje.

v.s.fil. Kęstutis Ječius
LSS Tarybos Pirmijos pirm.

ALp(LKA)3083
1994, Nr. 8

Postmaster: send address changes to:

SKAUTU AIDAS
4613 W, 106 Pl.
Oak Lawn, IL 60453

— Kaip pavadinti triukšmą, kai girdime, kai lietaus lašai krinta ant palapinės stogo?
— Lietgarsis.

— Ką mama antis sako savo ančiukams kai šie ruošiasi miegui?
— Saldžių snapų!

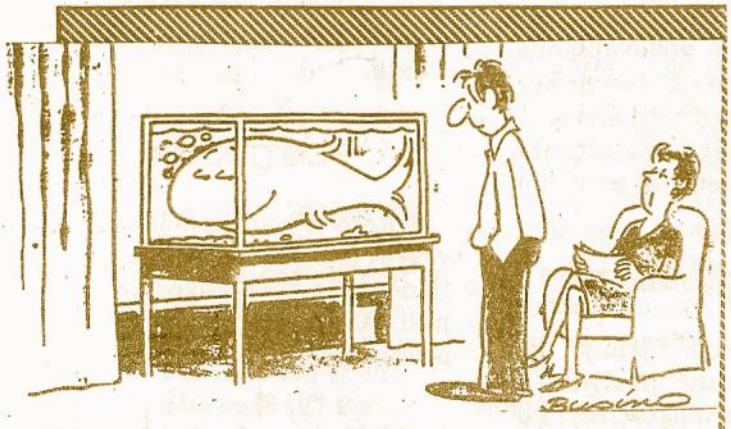

— Prieš šešis mėnesius sakiau, tau, kad tai ne auksinė žuvelė

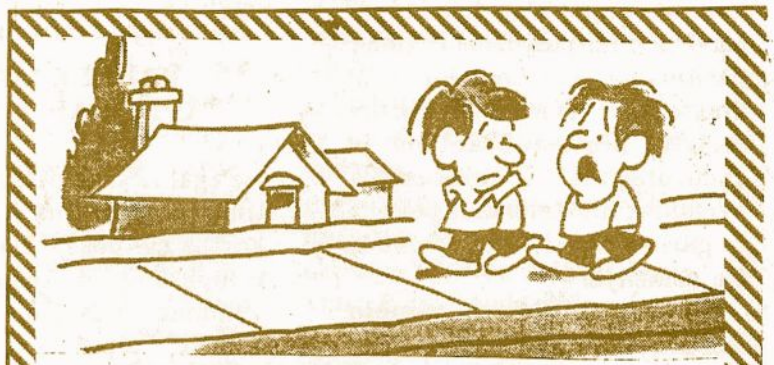

— Bėda su batais. Jeigu vienas ne ant tos kojos, abu netinka

13. Publication Name	14. Issue Date for Circulation Data Below	
SKAUTU AIDAS	SEPTEMB - 1994	
15. Extent and Nature of Circulation	Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	Actual No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
a. Total No. Copies (Net Press Run)	1587	1587
b. Paid and/or Requested Circulation (1) Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, and Counter Sales (Not Mailed)	NONE	NONE
(2) Paid or Requested Mail Subscriptions (Include Advertisers' Proof Copies/Exchange Copies)		
c. Total Paid and/or Requested Circulation (Sum of 15b(1) and 15b(2))	1587	1587
d. Free Distribution by Mail (Samples, Complimentary, and Other Free)	—	—
e. Free Distribution Outside the Mail (Carriers or Other Means)	—	—
f. Total Free Distribution (Sum of 15d and 15e)		
g. Total Distribution (Sum of 15c and 15f)	1587	1587
h. Copies Not Distributed (1) Office Use, Leftovers, Spoiled	10	10
(2) Return from News Agents	—	—
i. Total (Sum of 15g, 15h(1), and 15h(2))	1587	1587
Percent Paid and/or Requested Circulation (15c / 15g x 100)		

16. This Statement of Ownership will be printed in the OCTOBER issue of this publication. ☐ Check box if not required to publish.

17. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner — Date

Silvija Lamanauskas 09-20-94

I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including multiple damages and civil penalties).

Instructions to Publishers

1. Complete and file one copy of this form with your postmaster on or before October 1, annually. Keep a copy of the completed form for your records.
2. Include in items 10 and 11, in cases where the stockholder or security holder is a trustee, the name of the person or corporation for whom the trustee is acting. Also include the names and addresses of individuals who own or hold 1 percent or more of the total amount of bonds, mortgages, or other securities of the publishing corporation. In item 11, if none, check box. Use blank sheets if more space is required.
3. Be sure to furnish all information called for in item 15, regarding circulation. Free circulation must be shown in items 15d, e, and f.
4. If the publication had second-class authorization as a general or requester publication, this Statement of Ownership, Management, and Circulation must be published; it must be printed in any issue in October or the first printed issue after October if the publication is not published during October.
5. In item 16, indicate date of the issue in which this Statement of Ownership will be published.
6. Item 17 must be signed.

Failure to file or publish a statement of ownership may lead to suspension of second-class authorization.

PS Form 3526, October 1994 (Reverse)